PAUL BRUNTON

Ce este KARMA?

II 389.853

Editura Ascendent

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAȘI
II 389.853

BCU IAȘI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Ce este Karma?

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Copyright © 1998 Fundația Filantropică Paul Brunton

Copyright © 2007 Editura Ascendent

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRUNTON, PAUL

Ce este karma? / Paul Brunton ; trad.: Revan Cadir. - Bucureşti : Ascendent, 2007

ISBN 978-973-87334-3-5

I. Cadir, Revan (trad.)

159.961

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată într-un dispozitiv de arhivare, sau transmis, sub orice formă și prin orice mijloace, electronice, chimice, optice, fotocopiere, înregistrare sau alte forme fără acordul scris din partea editorului.

Design și tehnoredactare:
Carmen Rădulescu
0721 755 870

office@edituraascendent.ro
www.edituraascendent.ro

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PAUL BURTON

479663

Ce este Karma?

ALE

421958
B.C.U. IASI

Editura Lotus

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

7 FEB. 2008

Cuprins

Introducere..... 6

1 Ce este karma.?..... 13

2 Cum acționează karma?..... 22

Karma și evoluția interioară..... 34

Învățarea prin faptă..... 35

Libertate, soartă, destin..... 40

Libertate și lumea înconjurătoare..... 48

Karma grupului..... 51

Karma și precunoașterea..... 55

Temporalitate, cicluri, intensitate..... 57

Responsabilitatea individuală..... 63

3 Karma și grația..... 65

Minunata grație..... 65

Invocarea grației..... 72

4 Lucrînd cu karma..... 81

Respinge tendințele dăunătoare..... 89

Acceptă, îndură, depășește..... 95

5 Karma și Marea Eliberare..... 103

Dincolo de karma personală..... 106

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Introducere

„Karma„. Un cuvânt uzual deja. Adesea rostit într-o doară, sau cu emfază în cercurile inteligente. În special de către persoane energice, dornice de realizarea de sine, ce îl asociază cu pasivitatea sau îl receptează ca pe scuză pentru lenevie sau teamă de responsabilitate. Uneori rostit ca un oftat cu resemnare afectată sau reală față de „voința Domnului".

Imaginați-vă surpriza mea la aflarea faptului că, în realitate, karma este totul despre realizarea de sine. Despre putere și rezultate. Că a te gândi la ea ca la o forță externă de mine însumi înseamnă a nu o înțelege deloc. Că a explora modul în care ea lucrează înseamnă a lărgi perspectiva și a explora limitele realizării de sine.

Fiecare dintre noi posedă forță interioară și un anumit nivel de libertate, spun aceste învățături. Consecința modului în care alegem să folosim- sau să nu folosim- această forță se răsfrânge asupra existenței noastre. Reverberațiile devin din ce în ce mai complexe pe măsură ce viața merge înainte.

Alegeri similare repetate iar și iar devin tendințe. Tendințele devin obiceiuri. Gânduri obișnuite, emoții obișnuite, acțiuni obișnuite preiau, colorează și dau formă întregii noastre versiuni a lumii. Putem începe să gândim că modul în care lucrurile par a fi este modul în care sunt ele cu

BUDDHIST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

adevărat și e necesar să fie. Când acest mod de gândire devine o obișnuință, putem profita cel mai mult din înțelegerea legii naturale a karmei.

Învățăturile despre karma *nu* sunt despre a te resemna insensibil la realități așa cum par a fi ele. Acestea vorbesc despre trezirea în deplinătatea forțelor proprii pentru a vedea mai clar și a te manifesta mai profund și mai efectiv. Dacă pot stăpâni forța ce creează și alterează obișnuințele, îmi spun acestea, mă poziționez lângă forța ce creează și transformă lumea.

Înțelegerea modului în care lucrează karma nu duce către un simplu egoism iluminat. Aceasta implică mai mult decât doar a ajunge cunoscător asupra modului de a ajunge imun la rău și de a-ți prezerva sau lărgi preocuparea de sine a ego-ului. Cel mai important lucru, nu se referă la ascunderea–camuflarea puținului pe care îl deținem astfel ca lucrurile să nu se înrăutățească.

Înțelegerea karmei ne scoate din izolarea noastră interioară, dincolo de aspectele evitării durerii și autoconservării. Nu înseamnă numai a ne auto-realiza fiecare dintre noi în sensul culegerii, eventual, a ceea ce semănăm. Întregul univers, aflăm din învățăturile despre karma, este un sistem auto-realizant; activitatea și existența sa continuă depinde, ca și a noastră, de ceva infinit mai larg decât acel ceva în care este înrădăcinat. Întregul sistem câștigă, pierde, sau rămâne la fel prin ceea ce fiecare din membrii săi face sau nu. Karma este în ultimă instanță garanția noastră a unei participații semnificative la existența întregului. La bine și la rău.

Aceste învățături se referă doar în mod secundar la consecințe – numai secundar despre motivul pentru care obținem rezultatul a ceea ce facem, despre cauza ce face ca viețile noastre să ia forma pe care o au. Ele vorbesc mai ales despre cauze, despre forță și despre a ne incita să ne exercităm libertatea noastră reală și să *însemnăm* ceea ce am putea culege, să ne modelăm *pe noi înșine* în ceea ce credem noi că trebuie lumii mai mult: bunăvoință, șansă, sau orice am vedea mai prioritar în lume. Ele sunt mai puțin despre greșeala de a gândi „Răzbunarea-i a mea, zise Domnul" (deși se referă și la aceasta) decât despre eforturile în a considera că „Înveți și crești prin faptă".

Corabia ta nu va reveni niciodată dacă nu trimiți una în larg. Pentru a trăi într-o lume mai bună, fiecare dintre noi trebuie să aducem con-

tribuția ce ne revine la realizarea sa. Astfel, aceste învățături se referă la acțiuni voite mult înaintea rezultatelor acestor acțiuni. Și înaintea acestora, la gândurile și emoțiile însoțitoare ce ne conduc la aceste acțiuni.

Paul Brunton (cunoscut prietenilor și studenților ca P.B.) este larg recunoscut drept unul dintre cei mai receptivi studioși ai înțelepciunii antice. Această mică lucrare ne prezintă, într-o formă condensată și concentrată, ceea ce a aflat el despre karma într-o lungă și bogat variată existență: din cercetarea personala, o neîncetată experimentare, și intima apropiere de oameni înțelepți aparținînd diverselor tradiții sacre ale lumii. Aceste nestemate concise sunt extrase dintr-un evantai larg al scrierilor sale, începînd de la jumatatea anilor '40 și pînă puțin înainte de moartea sa în 1981. Ele prezintă cu concizie esența, și multe detalii, din învățăturile despre karma așa cum apar ele în tradițiile înțelepciunii lumii.

Interpretarea esoterică a karmei, de exemplu, ne spune el, „recunoaște că un individ complet izolat este doar un rod al imaginației noastre, că viața fiecărei persoane este întrețesută cu viața întregii umanități în cercuri tot mai largi la nivel local, national, continental, și în final planetar; că fiecare gând este influențat de atmosfera mentală predominantă în lume; și că fiecare acțiune este în mod inconștient înfăptuită cu cooperarea sugestiei puternice și predominante date de activitatea generală a umanității. Aceasta determină karma să fie rezultanta tuturor acestor asocieri reciproce și astfel o ridică de la nivelul personal la cel colectiv. Ceea ce înseamnă că ‚eu', ca individ, împărtășesc karma generată de alți indivizi, în timp ce aceăția o împărtășesc pe a mea... Din această perspectivă mai largă, karma ne face să suferim și să ne bucurăm împreună cu societatea ca un întreg. Și deci, nu putem separa propria noastră bunăstare de cea a societății. Trebuie să evadăm din izolarea noastră interioară și să ne alăturăm interesele celor ale Vieții-Tuturor... Situația în care ne regăsim astăzi cu toții impune o recunoaștere a acestui adevăr provocator în interesul nostru comun."

Învățăturile karmei sunt adesea elaborate în legătură cu învățăturile despre libertate, predestinare, extaz, și reîncarnare. P.B. mi-a spus personal în primăvara anului 1981 că nu e necesar pentru nimeni să ac-

cepte reîncarnarea pentru a înțelege karma, și că ceea ce majoritatea oamenilor spun despre reîncarnare este oricum greșit. Bănuiesc că dacă ar fi pus laolaltă această carte el însuși, ar fi redactat cele mai multe referințe despre reîncarnare, astfel încît să prezinte învățăturile despre karma sub cea mai intensă lumină posibilă. Oricum, eu personal nu mă simt comfortabil modificîndu-I scrierile în acest mod, așa încît astfel de referințe rămîn așa cum au fost scrise. Însă cititorii trebuie să aibă în vedere că P.B. a subliniat cu insistență că în mod normal karma realizează sinele cu maxima rapiditate posibilă.

Un alt punct important: alegerea cuvintelor la P.B. a devenit din ce în ce mai personală și mai precisă pe măsură ce înțelegerea sa se aprofunda cu vîrsta. El a căutat constant moduri mai clare, mai bune de a exprima lucrurile, moduri ce depășesc placidele răspunsuri convenționale și facilitează cititorilor perceperea semnificației cheie cu mai puțin efort. De la traducerile timpurii ale legii karmei ca „legea consecințelor", el a evoluat către termeni cum ar fi „legea echivalenței creative", „legea recompensei", „legea responsabilității de sine", și așa mai departe. Într-un final el a realizat că însăși termenul de „lege a" ar putea fi confuz pentru persoane care reținacest cuvînt în sensul karmei ca fiind o lege pe care o poți respecta sau călca, alege să i te supui sau nu. Aveți în vedere faptul că, în afara a doar cîtorva excepții evidente, toată această gamă de termeni se referă la karma și nu la vreo „lege" sau principiu.

Similar, însăși propria sa utilizare a cuvîntului karma a evoluat de-a lungul scrierilor sale. Unele vorbesc despre karma ca inerție a acțiunilor din trecut; altele subliniază faptul că este mai semnificativă vizualizarea karmei ca o putere a acțiunilor și intențiilor din prezent. Ambele sunt valide: luați cuvintele în contextul pasajelor particulare din textul următor.

O conversație personală cu P.B. despre libertate și predeterminare este demnă de a fi menționată aici, întrucît ideea nu reiese pe cît de clar aș dori din această carte. Deasemeni, ea dezvăluie ceva de valoare despre karma.

El spunea că oamenii ce apără cauza liberului arbitru au parțial dreptate, și tot așa aceia ce apără cauza predeterminării. Fiecare are ceva de auzit din cealaltă parte. La o observare atentă, spunea el, viața este o structură extrem de ordonată de oportunități. Unele din acele oportu-

nități sunt materiale, unele sunt spirituale. Noi nu avem un control asupra ordinii în care apar ele sau a timpului la care apar, însă ele sunt arătate unui suflet ce este liber să aleagă sau să refuze oportunitatea în fiecare moment. Fiecare alegere are consecințe, iar viața niciodată nu arată exact aceeași oportunitate de două ori.

La orice moment dat, noi trăim consecințele alegerilor făcute anterior. În acest sens, viețile noastre sunt predeterminate pe termen scurt: Lucrurile deja puse în mișcare trebuie în general să-și urmeze cursul. La un nivel mai profund, întreaga noastră viziune despre lume și ceea ce e posibil în ea – se modelează trecînd prin filtrul tendințelor pe care le-am deprins și a dorințelor pe care le-am consolidat de-a lungul alegerilor noastre repetate.

Dar noi suntem totodată liberi să schimbăm direcția vieților noastre prin modul în care răspundem la viitoarele oportunități; astfel pe termen lung liberul arbitru are cale liberă. Îmi doresc acum să mă fi gîndit să-l întreb pe P.B. ce înțelegea prin „termen scurt" și „termen lung". Înțelegea el prin termen scurt – luni sau ani, sau pate această existență? Dar mă regăsesc uitînd esențialul: cu maxima rapiditate posibilă.

Un element cheie al acestor învățături este că cel mai bun mod de a recurge la, sau contra, principiului karmei este nu prin rugăciune ci prin schimbarea gîndurilor noastre. Cu cît alterăm mai mult cursul general al gîndirii noastre cu atît mai bine, cu atît va deveni într-un final mai bună viața noastră exterioară. Alegerile pe care le facem azi alterează sau confirmă direcția pe care o va lua viața noastră în final. Karma, departe de a ne încătușa, de fapt ne garantează libertatea de a determina mult din ceea ce va fi.

Asta sună bine cînd te simți puternic, dar dacă nu e așa? Cum e atunci cînd ai săpat o groapă atît de adîncă din care ai senzația că nu vei mai scăpa niciodată? Cînd lucrurile sunt atît de proaste încît ți se par ireversibile? Cînd inerția unei acțiuni proaste sau stupide creează o alta și o alta într-o serie fără capăt și fără speranță? Cînd disperarea ți-ar răpi ție și celor dragi orice șansă a unui nou început sau a unui drum clar?

Veștile sunt bune: vești despre relația dintre karma și extaz. Aruncă o privire asupra notei despre Isus și Budha (pagina 84), și răsfoiește prin

capitolul trei. Vei dori să recitești de mai multe ori. Ar părea prea bine ca să fie adevărat. Mulțumește Domnului (literalmente) că nu este așa.

În sfîrșit, cum este cu cei foarte puțini pentru care libertatea înseamnă ceva de un ordin complet diferit? Aceia ce nu se mulțumesc să înțeleagă libertatea ca pe o alegere între palatul de aici și șopronul de acolo, între această bucurie egocentrică și acea durere egocentrică? Aceia obosiți de oricare fel de continuă existență în egoul separat și năzuința pentru starea naturală a spiritului: o serenitate bogat texturată neperturbată de îndurerări bucurii jubilări orori sau plictiseli ucigătoare ale momentului? Ce înseamnă karma pentru ei?

„Unele dintre oportunități sunt materiale, altele sunt spirituale." Alegerea rămîne, consecințele diferă. Aflăm că pînă și tendința de a identifica cu interesele înguste ale egoului personal este un obicei întărit sau slăbit de libertatea modului în care alegem, sau refuzăm să o facem. Capitolele patru și cinci ne dau o idee despre cum este să lucrezi asupra modului de a culege opțiunile care eliberează spiritul, exersînd în tot acest timp uriașa libertate pe care karma garantează că o vom folosi înțelept într-un final.

Paul Cash

Editor

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

1. Ce este karma

Este absurd să tratezi ideea de karma ca și cum vreo fantezie exotică orientală. Este pur și simplu legea ce face pe fiecare din noi responsabil pentru propriile noastre acțiuni și care ne pune în poziția de a trebui să acceptăm rezultatele ce decurg din ele. O putem denumi ca lege a auto-responsabilității. Faptul că este asociată cu teoria reîncarnării nu o invalidează, deoarece noi o putem vedea adesea în lucru în propria noastră încarnare din prezent.

Semnificația literală a karmei este „faptă" iar semnificația practică că fapta proprie a unei persoane este karma sa. Noi ne-am făcut pe noi înșine ceea ce suntem acum prin propriile noastre acțiuni – termenul de karma în înțelesul său original include acțiunile mentale. Karma este pur și simplu o putere a Inteligenței Universale pentru a efectua ajustări, a restaura echilibrul, și pentru a aduce o compensare în balanță. În sfera comportamentului uman rezultatul este că oarecum, undeva și cândva, orice am face este în ultimă instanță reflectat înapoi către noi. Nici o faptă nu este epuizată în actul de a o face; ci va da roadele care în final se vor întoarce inexorabil la făptuitor. Karma este o forță auto-dinamică. Nimeni, om sau supraom, nu trebuie să o pună în mișcare.

BCU "ION CREANGĂ" UNIVERSITY LIBRARY

Această învățătură nu ne transformă în fataliști letargici, și nici nu ne permite să ne infatuăm ca individualiști isteți. Ea nu oferă vreo scuză pentru o slăbiciune mizeră, și nici nu întărește vreo putere iluzorie. Ea ne inspiră o viziune echilibrată asupra posibilităților noastre, o viziune sănătoasă asupra puterilor noastre.

Materialiștii ne descriu un tablou teribil asupra universului ca o vastă temniță unde soarta noastră, gândurile și actele noastre sunt determinate în întregime de mediul înconjurător fizic. Cei ignoranți dintre orientali cred că trăiesc într-o lume închisă în care ne agităm neajutorați de acolo-ncoace – prizonieri ai divinei predestinări. Karma respinge

Aceste două aserțiuni întunecate și ne rezervă suficientă libertate pentru a ne modela pe noi înșine și ceea ce ne înconjoară. Prin evoluția noastră proprie noi afectăm sau îmbogățim mediul nostru, ajutăm sau împiedicăm Natura, iar reciproca este deasemni adevărată. Karma nu spune că trebuie să stăm așteptând ca niște cerșetori zdrențăroși în fața ușii sorții. Voința noastră liberă din trecut este sursa destinului nostru prezent, așa cum cea din prezent va fi sursa destinului nostru viitor. Așadar nu este loc nici pentru fatalism cețos și nici pentru supra-încredere în sine. Niciunul dintre noi nu poate scăpa de responsabilitatea personală în chestiunea modelării propriului nostru aspect interior și al mediului extern prin aruncarea vinei asupra a altceva sau altcuiva. Oricine se luptă cu obstacolele ar trebui să bea o cupă din vinul inspirației din mâinile lui Beethoven – marele muzician. El a cărui viață a fost dedicată în întregime compoziției melodioase pentru ceilalți, într-o bună zi a devenit incapabil să-și asculte propriile compoziții. Aceasta l-a dezamăgit dar nu l-a descurajat. Înfruntând această problemă cu vitejie, el a declarat„Mă voi înlănțui cu Destinul; nu mă va trage niciodată în jos!" El și-a continuat munca și a dăruit lumii lucruri încă și mai măreț și mai grandioase, fiindcă ceea ce a învățat în suferință a redat prin muzică.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Karma este o lege cu două valențe, una generală iar cealaltă specială. Prima este ultimativă, și aplicabilă la orice există în univers, deoarece este pur și simplu legea propriei continuități a fiecărei entități individuale. Orice ar fi – o planetă sau o protoplasmă, ea trebuie să moștenească caracteristicile propriei sale existențe anterioare și astfel să ajusteze efectul la cauză. A doua valență este imediată, și aplicabilă numai la indivizii ce au atins nivelul conștiinței de sine, astfel limitând începerea acțiunii sale asupra entităților umane. Aceasta face individul responsabil pentru gândurile sau pentru faptele născute din gândurile sale.

Universul nu ar putea exista ca atare dacă nu ar exista un anumit echilibru care îl ține în împreună, o anumită contrabalanțare cum ar fi în cazul rotației Pământului în jurul axei sale sau a planetelor în jurul Soarelui. Puțină meditare ne va arăta același principiu în relația justă a ființelor umane față de Inteligența Cosmică (Dumnezeu) și între ei înșiși. Aici ea ne apare drept karma.

Ar fi o eroare să separăm karma de puterea universală și să o tratăm ca pe o putere independentă. Această eroare arată dificultatea înțelegerii rolului ei în manifestările cosmosului. Tratați karma mai degrabă ca pe un aspect al lui Dumnezeu și inseparabilă de Dumnezeu, sau ca pe una din căile prin care se manifestă prezența Domnului.

Natura reală a karmei nu poate fi înțeleasă dacă ea este percepută ca o putere externă sinelui, dictându-și cu cruzime legile pentru ca noi să ne supunem neajutorați. Dimpotrivă, în virtutea faptului că întreaga lume este mentală, ea este o putere lucrând în orice și oricine. Aceasta aduce implicarea clară a faptului că ceea ce ni se întâmplă – se întâmplă prin voința secretă a ființei noastre celei mai profunde. Din această perspectivă, suferințele pe care le-am putea îndura nu sunt ceva rău în ultimă instanță ci doar în sensul imediat, iar ceea ce apare ca o forță externă oarbă și nemiloasă este realmente o forță internă purificatoare și conștiincioasă.

Semnificația corectă a cuvântului „karma" este acțiunea voită prin corp, vorbire și minte. Ea nu include rezultatele acestei acțiuni, îndeosebi acelea ce produc sau influențează renașterea. O asemenea includere a răzbătut în conceptele populare, însă ea arată o utilizare a termenului imprecisă. Karma este cauza pusă în mișcare de voință, nicidecum efectul. Expresia „Legea Recompensei" nu este deci satisfăcătoare și este necesară una mai bună.

Legea recompensei ar putea fi numită mai bine legea reflectării. Aceasta deoarece fiecare act se reflectă înapoi către înfăptuitor, fiecare gând se reflectă înapoi către sursa sa, ca printr-o vastă oglindă cosmică. Poate că ideea de recompensă poartă o prea puternică implicație morală și astfel o prea limitată semnificație pentru a fi echivalentul corect pentru cuvântul „karma".

Legea consecințelor nu este în mod primar o lege etică: mai corect s-ar putea spune că are o latură etică.

Este incorect și neștiințific să vorbim de o „lege" a karmei. Karma nu este o lege căreia să i te supui sau nu, și nici nu este un cod penal pentru rău-făcători. Ea este pur și simplu principiul consecințelor inevitabile.

Karma în sfera comportamentului uman este nici mai mult nici mai puțin decât caracterul. Noi avem în realitate atâta voință liberă cât avem nevoie. Dacă nu ne prevalăm de oportunitățile oferite pentru că suntem prea orbi pentru a le recunoaște, vina se află în noi înșine. Dacă ne pornim într-o acțiune care este inițial și superficial profitabilă, dar în final și profunzime adversă propriilor noastre interese, iar ea aduce cu sine o serie întreagă de alte acțiuni nedorite drept consecință, nu ar trebui să ne plângem de cruzimea karmei ci de propria noastră lipsă de inteligență. Aceia ce practică auto-compătimirea ca pe o obișnuință, ar putea găsi o evaziune de vină convenabilă în karma, însă adevărul este că

standardele etice şi calităţile mentale ale umanităţii sunt factorii ascunşi ce predetermină destinul nostru. Karma nu este o idee ce necesită plafonarea minţii noastre sau paralizia mâinilor noastre. Ea are o valoare pozitivă şi o influenţă regeneratoare prin trezirea şi în naţiuni , şi în indivizi a unui simţ al responsabilităţii etice, astfel determinându-l să vindece voluntar rănile cauzate de erorile din trecut.

Eticile secolelor care au trecut erau fondate pe temerile incerte de un Dumnezeu probabil existent; eticile prezentului sunt fondate pe o indiferenţă completă faţă de un Dumnezeu neexistent. Primele au condus la o anumită reţinere în comportament, cele secunde conduc la nici o reţinere. Eticile din viitor vor fi fondate pe o înţelegere raţională a puterii karmei, a legii responsabilităţii personale; iar aceasta va conduce la o justă reţinere în comportament. Fiindcă atunci când contemplăm limitările de mediu înconjurător ale vieţii, plăcerile neaşteptate şi greutăţile inevitabile, ajungem treptat să percepem puterea karmei.

În karma găsim o cheie pentru multe necunoscute ale istoriei contemporane. Ea este o doctrină ce ne avertizează că ne-am pregătit coconul prezentului nostru în mare parte prin gândurile şi faptele izvorâte din noi înşine de-a lungul vieţilor scurse şi a re-încarnării prezente. Astăzi, doctrina este tot atât de aplicabilă la istoria unor întregi popoare, ca şi la istoria indivizilor singulari. Corolarul său este că minţile şi caracterele noastre lucrează de-a lungul erelor; unele sunt bătrâne cu bogata experienţă a unui trecut venerabil, dar cele mai multe sunt tinere, neînţelepte şi nestăpânite. Lecţia oferită este aceea că alternanţele cursului destinului public şi a soartei personale nu sunt fără semnificaţie. Dimpotrivă, acestea invită la consideraţia noastră filozofică încât să putem înţelege modul cum îndatoririle neglijate sau greşeala pozitivă sunt rădăcina ascunsă a necazurilor noastre. Cei care înţeleg principiul karmei corect, care nu o confundă ca fiind un destin extern şi independent , dar o văd ca pe o forţă pusă în mişcare la origine de acţiunile noastre, înţeleg deasemeni partea significativă deţinută de suferinţă în existenţa umană. Este mai degrabă educativă decât retributivă. Pedeapsa

meritată este realmente o formă crudă de educație. Oamenii ce gândesc trag învățăminte din dureri și decid să nu mai comită același păcat sau aceeași eroare pentru a doua oară.

Karma, fiind făcută de voința umană, este supusă modificării umane. Destinul, fiind decretat de o putere superioară, nu este. Faptul general de moarte este un exemplu de destin, și în acest sens versul poetului James Shirley: „Nu este nici o armură în fața Destinului", este adevărat. Dar faptul particular al morții, maniera și timpul său, pot fi alterabile.

De-ar fi adevărat că linia vieții este predeterminată, aceasta nu înseamnă neapărat că ea este arbitrar predeterminată. Nu – calitățile bune și rele ale caracterului tău, dezvoltarea sau lipsa de dezvoltare a capacităților tale, și deciziile luate din mers sau cu motiv sunt adevăratele determinante ale vieții tale. Există o ecuație de neevitat între comportament și consecințe, între gândire și mediu, între caracter și destin. Aceasta este karma, legea echivalenței creative.

Procesele imaginative sunt nesfîrșite și necontenite. Este inerent gîndirii faptul că o idee ar trebui să dea naștere alteia datorită caracterului dinamic al minții însăși. Karma este legea care le reunește pe ambele.

Karma are un dublu caracter . Are acel caracter pe care nu-l poate altera nimic din ceea ce poate inventa mintea omului, și apoi acela pe care îl putem altera prin gînduri și acțiuni contrare, sau prin penitență și rugă. Karma rea nu poate fi stinsă fără penitență morală, deși ea poate fi modificată prin acuitate.

BCU „LUCIAN BLAGA" CENTRAL UNIVERSITAR

Există un factor amplu și evident între semnificația originală a karmei și cea care a ajuns să-i fie atribuită de-a lungul timpului... Deoarece acolo unde karma a ajuns să semnifice că viețile oamenilor sunt predestinate și modelate pentru ei de-a lungul întregului traseu dintre concepere dinaintea nașterii și cremația de după moarte, semnificația originală era pur și simplu că cineva nu poate scăpa de consecințele gîndurilor sau actelor sale uzuale. Semnificația sa era că succesul sau eșecul în viață se află în mare parte în mîinile noastre, că satisfacția sau durerea urmează inevitabil virtuții sau greșelii.

Abilitatea sau cupiditatea, oportunitatea sau moștenirea, ce aduc pe cineva în posesia bogățiilor, sunt ele însele produsul karmei acelui individ.

Prezentul ne vine din trecut iar viitorul se înfăptuiește în prezent. Toate trei sunt legate împreună... Aceasta este una dintre cele mai vechi idei ce se regăsesc în cultura umană, această idee că viața umană este supusă unei puteri mai înalte, că fiecare dintre noi este personal responsabil față de o instanță superioară pentru acțiunile noastre și că noi nu putem scăpa pedepsei sale pentru greșeli sau recompensei sale pentru buna-purtare. Stoicii Romei antice au avut această idee și o numeau Soartă. Platonicii Greciei antice au avut-o și ei și o numeau Destin. Iar indienii, mai ales budiștii și hindușii, au avut-o și ei și o numeau Karma.

Atunci cînd revelația Ideii Cosmice le-a venit misticilor religioși nu o puteau numi decît „Voința Domnului". Cînd aceasta le-a venit grecilor, ei au numit-o „Necesitate". Indienii au numit-o „Karma". Cînd ecourile sale au fost auzite de gînditori oameni de știință ei au numit-o „legile Naturii".

BCU MIRCEA CEL BĂTRÂN UNIVERSITY LIBRARY

Oricine are ochi de văzut , poate vedea că universul dezvăluie că este ținut într-o ordine inteligentă și inteligibilă. Nu capriciul arbitrar a creat lumea , undeva-cîndva. Nu dezordinea oarbă a guvernat-o de atunci. Există înțeles adevărat, există lege strictă, există coerență autentică, există o mișcare de la rocă la floare, de la animal la om, la nivele din ce în ce mai înalte de integrare în această existență universală. Cînd este înțeles acest lucru, poate fi înțeles și faptul că legea karmei nu este doar o lege de moștenire a impresiilor anterioare sau a auto-reproducerii sau a justiției morale retributive, ci este deasemeni ceva mult mai cuprinzător. Este o lege externă ce tinde să ajusteze operarea individuală la operarea universală. Ea lucrează pentru ca Universul ca un tot să-și mențină nenumăratele unități în armonie cu propria sa balanță integrală. Retribuția doar cade în interiorul acestei activități așa cum un mic cerc cade în interiorul unui cerc mai larg. Rezultatele existenței fiecărui individ, moștenirii de gîndire și acțiune a fiecărei persoane, trebuie să fie controlate astfel încît acestea să se supună în final regularității mai largi a cosmosului însuși. Fiecare parte este legată de întreg. Totul tinde astfel către corectitudinea ultimă. Este întradevăr comfortabil să afli că universul are un astfel de echilibru considerabil în miezul său ascuns.

Interpretarea esoterică a karmei recunoaște faptul că un individ complet izolat este doar un truc al imaginației noastre, că viața fiecărui individ este întrepătrunsă cu viața întregii umanități prin cercuri din ce în ce mai largi la nivel local, național, continental, și în final planetar; că fiecare gînd este influențat de atmosfera mentală predominantă a lumii; și că fiecare acțiune este inconștient îndeplinită cu co-operarea sugestiei puternice și predominante date de activitatea generală a umanității. Consecințele a ceea ce fiecare dintre noi gîndește și face curg ca un afluent în mai largul curs al societății iar acolo se amestecă cu apele din nenumărate alte surse. Acest lucru face karma rezultanta tuturor acestor asocieri mutuale și în consecință o ridică de la un nivel personal la unul colectiv. Aceasta înseamnă a spune că „eu", un individ, particip la karma generată de toți ceilalți indivizi, în timp ce aceștia participă la a mea. Există totuși o diferență între cele două participări în aceea că „eu" primesc *cea mai*

mare parte din rezultatele activității mele personale din trecut și *cea mai mică parte* din rezultatele activității restului umanității.

De aici și intuiția noastră că nu toate suferințele sunt cele meritate, dar soarta bună compensatorie vine în acțiune corespunzător. Dacă datorită interdependenței umanității trebuie să suferim ceea ce nu am meritat personal, este la fel de adevărat că datorită aceleiași interdependențe suntem capabili să primim și beneficii nemeritate de la karma bună generală. Astfel această operare colectivă a karmei este ca o sabie cu două tăișuri ce taie în ambele direcții: cea dureroasă și cea îmbucurătoare. Viziunea esoterică dă o nouă față formei populare a doctrinei, și dacă ea a fost în general ținută deoparte, este numai datorită faptului că oamenii sunt mai interesați de bunăstarea lor personală decît de bunăstarea comună...

Noi trăim în comun cu ceilalți, păcătuim deasemeni în comun și trebuie să fim mîntuiți în comun. Acesta e ultimul cuvînt, dezolant poate pentru cei care și-au devansat semenii, însă încurajator pentru cei rămași la urmă. Din această perspectivă mai largă , karma ne face să suferim pentru sau să ne bucurăm împreună cu societatea ca un tot. Așadar nu putem separa propria noastră bunăstare de cea a societății. Trebuie să scăpăm din izolarea interioară și să ne alăturăm interesele Vieții-Colective. Nu este necesar antagonismul între clase, națiuni, sau rase, și nici ura și discordia între diferitele grupuri mai mari sau mai mici. Toate sunt interdependente în final. Separația lor este o amăgire tot atît de mare ca și separația indivizilor, dar numai filozofia și istoria demonstrează acest adevăr. Situația în care ne aflăm cu toții astăzi impune o recunoaștere a acestui adevăr provocator în interesul nostru mutual.

2. Cum lucrează Karma

Nu există nici o ființă supranaturală sau exterioară ce administrează sau controlează pedepsele sau recompensele karmice. Noi înșine producem semințele acestora în mod inconștient; când sosește ora favorabilă, acestea germinează și rodesc propriile fructe.

Nu este vorba despre vreun misterios înger super-para-fizic, o diva, sau un zeu, care intervin personal și manipulează karma precum un maestru păpușar trage sforile figurilor suspendate – ci despre faptul că karma este parte din echilibrul universului, provocînd o revenire, înregistrînd o presiune, facilitînd fiecărei reacții să aibă loc prin propriul său curs.

Lucrarea karmei trasează efecte complicate pornind de la cauze complicate.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Dacă în final – și uneori mult înainte – karma te ajunge din urmă, nu este întru-totul dureros; nu trebuie ca termenul să te umple de presimțiri. Fiindcă binele pe care l-ai gîndit și făcut aduce o bună revenire deasemeni.

Nu este nici o existență umană fără necazurile sale la un moment dat sau fără fricțiuni la un altul. Primele se ivesc din acel element al destinului ce înconjoară libertatea umană, iar cele secunde din acel element de egoism ce înconjoară relațiile umane.

Prin ignoranța sa a operațiilor karmice și a efectelor lor, ego-ul provoacă multe din propriile sale opuneri și multe din propriile sale necazuri.

Noi invităm viitorul prin aspirațiile noastre. Noi obținem consecințele gîndirii, simțirii și faptelor noastre. Natura nu face favoruri dar ne oferă desertul nostru.

Deși karma este țintuită de ceea ce o persoană face în fapt, ea este deasemeni construită de ceea ce aceasta gîndește mult timp și simte puternic.

Atunci cînd după un timp vei fi chemat la socoteală de karma, nu vei fi judecat după certificatele de caracter pe care ceilalți ți le acordă, indiferent dacă bune sau rele, ci după motivele simțite în inima ta, atitudinile luate în mintea ta, și după faptele făcute de mîinile tale.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Legea compensării *nu* își măsoară rasplata și pedepsele conform cu mica scală a micilor minți umane.

Cea ami deplină utilizare a facultăților raționale nu poate întotdeauna face față fiecărui factor într-o situație. Există unele pe care numai intuiția le poate distinge – factorul karmic, de exemplu. Aceasta explică erorile de calcul la oameni ce posedă o rațională dezvoltată în cel mai înalt grad dar cărora le lipsește dezvoltarea echilibrantă a intuiției.

Evenimentele și situațiile sunt atrase către tine în parte conform cu ceea ce ești și faci tu (karma individuală), în parte conform cu ceea ce ai nevoie și cauți (evoluție), și în parte conform cu ceea ce societatea, rasa sau națiunea din care faci parte este, face, are nevoie și caută (karma colectivă).

Există o penalitate spirituală de plătit pentru fiecare rea-atitudine intelectuală și fiecare rău-comportament moral, indiferent dacă este o pedeapsă lumească sau nu. Pentru una, există eșecul în a afla adevărul; pentru cealaltă, există eșecul în a găsi fericirea.

Karma se exprimă pe sine prin evenimente ce pot părea a fi accidente. Dar ele par așa numai la suprafață.

Lucrurile acționează conform naturii lor. Ideea Cosmică înregistrează aceste acțiuni într-un mod secret și reflectă înapoi rezultatele lor

BCU IAȘI CENTRALĂ UNIVERSITARĂ LIBRARY

apropriate. Şi precum cu lucrurile, tot aşa şi cu persoanele. Fiecare din noi cîntă pe o notă în univers, iar universul ne răspunde pe aceeaşi gamă.

Karma îţi dă înapoi ceea ce ai făcut în mare tu însuţi; nu îţi dă ceea ce preferi: însă este foarte posibil uneori ca cele două să coincidă. Dacă tu eşti parţial autorul propriilor tale necazuri, deasemeni tu îţi atragi către tine prin puterea mentală buna ta soartă.

Dacă destinul tău – fragmentul din soartă afectat ţie – doreşte ca tu să realizezi o anumită sarcină, o misiune particulară, atunci – oricît de mult te-ai complace în refugiul izolat – ea te va înzestra cu impulsul interior care la ora cerută te va scoate din refugiu înapoi în arena publică. Chiar dacă sarcina a fost îndepărtată de dorinţa ta şi ascunsă minţii tale de-a lungul tuturor anilor anteriori, va trebui totuşi ca tu să te supui acestei neaşteptate forţe interioare, acestei cerinţe imperioase ce nu este altceva decît vocea destinului făcîndu-se auzită în acest mod. Da, în mod paradoxal fiecare îşi poartă soarta în el însuşi. Karma nu trebuie să trimită nici un avocat pentru a-i pleda cauza.

Forţe din trecutul nostru reîncarnatoriu apar şi ne împing către anumite decizii, acţiuni şi atitudini.

Teoria lui Ouspensky a eternei reîntoarceri este şi adevărată, şi falsă. Noi ne repetăm pe noi înşine şi circumstanţele noastre însă întotdeauna la nivele diferite. Este o spirală nu un cerc. Un eveniment sau o perioadă din viaţă corespund uneia anterioare dar nu este identică cu aceasta. Viitorul este similar trecutului dar nu îl reproduce. Spirala nu îţi readuce

BCU IAŞI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

identic același sine sau aceeași muncă: ea îți aduce ceea ce i-ar corespunde pe un nivel diferit.

Mizeriile noastre exterioare sunt simboluri și simptome ale eșecurilor noastre interioare. Pentru oricare suferință auto-creată și pentru oricare rău auto-acceptat există unul evitabil. S-ar putea să nu depindă în întregime de tine cât de adânc te pot răni evenimentele, dar depinde în mare măsură de tine. Dacă aveai tăria de a-ți strivi egoismul dintr-o singură lovitură, și privirea care să pătrundă vălul unor lungi serii de cauze și efecte, ai fi descoperit că jumătate din necazurile tale exterioare derivă din greșeli și slăbiciuni ale caracterului interior. De fiecare dată când îți manifești atributele joase ale caracterului tău interior, inviți la reflectarea lor în evenimente exterioare. Furia ta, invidia și resentimentul vor fi, dacă sunt suficient de puternice și suficient de susținute, urmate eventual de necazuri, adversități, fricțiuni, pierderi și dezamăgiri.

Nu există numere norocoase la locuință și nici ghinioniste. Dacă ai avut o serie de ghinioane într-o anumită casă, nu este vina acelui număr ci a karmei tale. Karma ta rea s-a revanșat în timpul acelei perioade și ar fi evoluat în experiențe dureroase chiar dacă tu ai fi locuit într-o casă total diferită cu un număr total diferit. Acum karma apare în final din caracter pentru mai bine, și astfel schimbă într-o anumită măsură în final karma ta. Atunci reîntoarce-te în aceeași casă care ți-a adus durere odinioară. Vei vedea că de această dată nu va mai fi așa. Așa-zisul său număr ghinionist nu-ți va mai face rău.

Tendințele karmice nu sunt prezente toate în conștiință în același timp; unele mai au încă de trecut de la condiția potențială la cea cinetică.

BCU ASSOCIATED UNIVERSITY LIBRARY

Oamenii trebuie să fie avertizați că regula cauzei și efectului domină în sfera morală nu mai puțin decât în domeniul științific. Ei ar trebui să fie educați din copilărie să ia acest principiu în calcul. Ei ar trebui să fie făcuți să se simtă responsabili pentru punerea în acțiune a cauzelor ce aduc suferință sau atrag necazuri sau conduc la frustrare.

Există o balanță inevitabilă între gândurile și faptele noastre principale și experiențele noastre principale. Iar această balanță se arată acolo unde este cel mai puțin așteptată – în sfera morală. Greșeala noastră produce dureri, nu doar pentru ceilalți ci în principal pentru noi înșine. Acțiunea noastră bună produce o relansare a soartei bune. Noi nu putem scăpa din operarea acestei legi subtile a responsabilității morale. Cauzarea este vârful unei roți al cărei dedesubt este consecința. Aceasta este tot atât de adevărat în colectiv ca și individual. Când, de exemplu, o națiune ajunge să creadă concepția despre bine și rău drept una falsă, ea se auto-marchează pentru distrugere. Am văzut asta în vremea noastră în cazul națiunii germane. Legea morală nu este o ficțiune a imaginației umane. Ea este o realitate divin instaurată.

Falsitatea morală ce conduce un popor a gândi că își poate clădi propria fericire din mizeria altor popoare, poate fi scuturată doar de cunoașterea adevărului karmei.

Gândirea tinde să fie creativă și mai devreme sau mai târziu ea produce fructul karmic în mediul tău general. Aceasta este deasemeni adevărat pentru viața ta morală. Aici, nu este întotdeauna necesar ca gândurile tale să se transpună în fapte pentru ca ele să devină înainte efective karmic. Dacă ele au suficientă intensitate și dacă ele sunt suficient prelungite pe o anumită perioadă de timp ele vor aduce eventual rezultatele apropriate chiar și în condiții exterioare. Aceasta poate fi clarificată

BCU ASICENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

printr-o ilustrare actuală. Dacă tu dorești în mod persistent moartea unei persoane, și chiar dacă din teamă de consecințe îți lipsește curajul de a măcelări cealaltă persoană, atunci gândurile tale criminale vor reacționa într-o zi asupra ta într-o formă echilibrată. Ai putea atunci suferi de o moarte violentă sau cădea victimă unui accident fatal sau suferi de o boală care este tot atât de corozivă pentru corpul tău pe cât a fost ura ta pentru caracterul tău. Astfel deși nu în fapt vinovat de comiterea crimei, ești supus unei penalități fizice pentru gândirea crimei.

Pentru motive similare, obișnuințele bolnăvicioase de gândire se pot manifesta precum condiții bolnăvicioase ale cărnii. Medicul poate vedea corect cauza fizică imediată a unei asemenea condiții însă nu poate vedea pe cea mentală ultimă, care poate fi furia excesivă, ura morbidă, frica dominatoare, pofta nestăpânită, ori ranchiuna uzuală. Nu trebuie, desigur, să sărim la concluzia ilogică că oricine suferă de o boală a gândit negativ în trecut sau în prezent. Corpul are propriile sale legi igienice ce nu pot fi încălcate nepedepsit, deși cele mai multe încălcări se petrec de obicei din pură ignoranță.

Toate acestea sunt posibile deoarece întreaga bază a existenței este una mentală. Factorul creativ în procesul karmic este mintea însăși. În consecință o schimbare mentală este necesară dacă operarea sa asupra noastră trebuie să fie alterată favorabil și radical.

Ce familie bogată, invidiată există fără ca ea să ascundă în dulap vreun schelete al suferinței sau al nenorocului? Ai putea să fi descoperit, așa cum mulți au făcut în aceste zile întunecate, că viața conține influențe karmice misterioase și potente ce își întind mâinile fatale pentru a distruge lucrurile pe care le ai la inimă; ce îți permit să obții succes și apoi ți-l distrug în fața ochilor; ce se joacă cu sănătatea și poate cu viețile celor apropiați și dragi. Inima ta poate a sângerat în tăcere.

Noi ne creăm propriile poveri de suferință latentă atunci când faptele tale îi rănesc pe ceilalți, și noi dăm naștere unor consecințe amare ultime atunci când dăm naștere gândurilor de ură. Forțele poftei, lăco-

miei și mâniei sunt oarbe, și care necontrolate, dezlănțuite, și nedirijate conduc umanitatea la atât de multă mizerie și necazuri karmice.

Un foc poate fi folosit pentru a încălzi mâncare sau poate provoca arsuri celui ce se apropie prea tare. Focul în sine nu este ceva rău, dar modul de utilizare poate fi bun sau rău; iar acesta la rândul său depinde de ce fel de impulsuri acționează în inima persoanei, de ce fel de tendințe a adoptat acea persoană de-a lungul vieților trecute. Astfel puterile rele sunt până la urmă propriile noastre gânduri rele. Lumea va fi eliberată de rău în momentul în care oamenii își vor elibera mintea proprie. Mintea este agentul prin care se efectuează lucrarea karmei. Nu este necesar să invocăm o ființă supranaturală extra-cosmică pentru a explica cum se revanșează faptele.

Legea recompensei nu este unicul lucru care ne obligă la un comportament, o simțire și o gândire corecte. Pe un plan mai înalt, există Supra-eul. Chiar dacă nu ar exista răsplată pentru bunătate și pedeapsă pentru răutate, nici aici pe pământ și nici undeva într-o lume după moarte, totuși ar mai fi o parte din fericirea noastră cea mai înaltă pentru a exprima compasiunea ce este, prin Supra-eu, cel mai pur atribut al nostru.

Acțiunile tale proprii vor duce al rândul lor la acțiunile ulterioare ale altcuiva.

Instrumentele omenești sunt folosite pentru a provoca suferință altora și acest *fapt* se întâmplă datorită viciilor omenești. Ambele afirmații sunt corecte. Ele sunt complementare, nu contradictorii așa cum am putea gândi. Destinul caută în mod natural o persoană vicioasă atunci când vrea să facă rău, sau una neghioabă ce poate fi prostită emoțional pentru un timp, sau una impulsivă ce poate înfăptui într-o clipă ceea ce

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

va regreta cu anii. El nu va irosi timp căutând oameni ultra-buni sau ultra-înțelepți atunci când vrea să facă rău.

O viață ce nu se îndreaptă către acest obiectiv mai înalt, o minte ce este dezinteresată total de a deveni un participant în conștiința Supra-eului – aceste greșeli condamnă în tăcere indivizii atât de-a lungul existenței lor în trup cât și în cea de după moarte.

Păcatul omiterii este tot atât de important ca și păcatul comiterii. Ceea ce ar fi trebuit să facem dar nu am făcut contează ca o făptuire karmică.

Chiar și inacțiunea deliberată nu scapă de realizarea unei consecințe karmice. Ea conține o decizie ascunsă de a nu acționa și este deci o formă de acțiune!

Încercarea de a eluda karma poate fi ea însăși o parte din karma.

Studiul recompensei (karma) revelează că oamenii trebuie să plătească nu doar pentru ceea ce au făcut greșit dar și pentru ceea ce au eșuat în a face. Această neglijare se datorează în mare măsură faptului că perspectiva intens personalizată a oamenilor îi face să aprecieze caracterul evenimentelor mai întâi prin modul în care acestea le afectează propria lor existență și doar ulterior prin modul în care acestea afectează mai larga familie umană căreia îi aparțin și ei. Noi lucrăm cu toții la o sarcină

BCU ASICENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

comună. Aceasta este concluzia inevitabilă ce se desprinde în momentul în care este înțeles adevărul despre umanitatea ca o unitate organică.

Avem datoria clară în această epocă dependentă de interiorul nostru să ajutăm activ pe partea justă. Dificultățile lumii se datoresc în principal karmei. Însă noi avem nevoie de o interpretare mai largă a acestui cuvânt. Mulți dintre noi putem fi buni și inocenți dar trebuie să suferim cu toți ceilalți, nu pentru ceea ce am făcut ci pentru ceea ce am lăsat nefăcut. Astăzi durerea nu ocolește pe nimeni. Aceasta deoarece umanitatea este complet interdependentă. Aceasta este lecția pe care o avem de învățat – faptul că lăsându-i pe ceilalți în necaz sau ignoranță, ne punem pe noi înșine în pericol. Noi suntem ca unul.

Impresiunile karmice colective apar din ele însele în Inteligența Cosmică. Aceasta datorită faptului că nu a fost nici o perioadă în care ele să nu fi existat, deoarece ,deși forma lor poate varia, ele sunt la fel eterne ca și Inteligența Cosmică însăși. De fapt, ele fac parte din natura Inteligenței Cosmice. Astfel, ele constituie un sistem auto-determinant. Deoarece noi nu putem da o dată pentru începutul Inteligenței Cosmice și nici o dată finală pentru existența sa, trebuie în consecință să ne reținem de la tentația ilogică de a preciza un început și un sfârșit pentru univers însăși. Iar Inteligența Cosmică nu a creat lumea ci doar a oferit baza pentru existența ei, receptacului pentru forțele sale karmice potențiale cu acțiune reciprocă, materialul pentru manifestările sale karmice generale, și principiul vital pentru activitățile sale perpetui ce au loc din resorturi proprii. Dar nu trebuie să cădem în eroarea de a considera că această viziune transformă universul într-o simplă mașină. Deoarece materia și forțele receptacul de bază. Fiind toate mentale, lumea deasemeni este o activitate mentală și nu doar o mișcare mecanică în substanță.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Lucrarea misterioasă a karmei, această forță ce modelează condițiile fiecărui centru de viață de la celula protoplasmică la cosmosul vast, trebuie dezvăluită în continuare. Dacă lumea ar fi numai o colecție de obiecte materiale, karma nu s-ar putea manifesta niciodată. Dar deoarece ea este, așa cum arată mentalismul, o colecție de formațiuni - gând și deoarece există o Inteligență Cosmică fundament unitar conectând toate aceste formațiuni, astfel există și posibilitatea karmei ca forță operativă. Deoarece karma ar fi fără sens dacă nu ar fi existat o anumită continuitate ordonată între trecutul, prezentul și viitorul tuturor acestor lucruri și ființe ce alcătuiesc existența universală. Dar aceasta implică faptul că Natura trebuie să rețină și să conserve un fel de memorie în refugiile sale secrete.

Dacă orice individ păstrează o înregistrare a propriei istorii, de ce ar părea fantastic ca Inteligența Cosmică să păstreze o înregistrare a propriei sale Istorii? Și fiindcă existența sa este inseparabilă de cosmosul manifest, prin aceasta se păstrează o înregistrare atot-cuprinzătoare a istoriei universului, deasemeni. Nici un gând, eveniment, obiect, nici o scenă și nici un chip nu s-au pierdut definitiv vreodată. Aceasta înseamnă că amintirile unor planete și stele și nebuloase extrem de îndepărtate în spațiu și timp se păstrează încă. Însă imaginația omenească probabil este tulburată de consecințele nelimitate ale acestui adevăr, limitările sale finite de aici protejându-i acțiunea sa. Și fiindcă memoria nu este un obiect pe care să-l poată percepe simțurile ci ceva în întregime imaterial, acest lucru la rândul său implică existența a ceva mental. Un principiu mental ce ar fi cosmic ca întindere spațială și permanent în cuprindere temporală, este și nu poate fi nimic altceva decât Inteligența Cosmică însăși. Astfel, temelia întregii lucrări karmice se poate reduce la Inteligența Cosmică. Apariția, existența și disoluția karmei este întradevăr o funcție duală celei a ideației sale.

Una și aceeași lumină se refractă într-un milion de fotografii, fiecare diferită de toate celelalte. Și tot așa cum obiectele din univers au luat ființă prin puterea karmei, tot așa și indivizii. Noua creatură își face apariția în existența universală foarte asemenea unui lucru nou, adică printr-o actualizare a trenului său de impresii karmice ce sunt ele însele

rezultanta unei existențe încă mai anterioare. Individul și lumea se ridică împreună în același moment din trecutul ce trenează în urma ambilor. Karmele ambilor sunt asociate cele ale existenței universale și nu apar separat sau consecutiv. Una își începe acțiunea sincron cu tulburarea celeilalte. Când se manifestă energia Inteligenței Universale ea are un caracter dual și atât universul cât și indivizii se nasc în același timp. Nu universul se manifestă mai întâi și nici indivizii ci ambii împreună. Altfel spus, atunci când undele karmei se propagă de-a lungul lacului Inteligenței Universale ele se mișcă simultan atât la nivelul individului cât și al universului, și operațional în același fel.

Karma, fiind memoria cinetică a Naturii, este în mod necesar asociată cu puterea imaginativă a Naturii.

Întocmai cum stejarul masiv a avut odinioară o existență invizibilă și intangibilă sub forma ghindei sau mirosul fin al unei flori albe și-a avut existența sa fără miros în mica sămânță, tot astfel pământul și stelele și soarele ce ne înconjoară astăzi și-au avut existența imaterială în forma germinală pe care propria lor karma a stocat-o în memoria Inteligenței Universale. Fiecare corp ceresc de pe firmament cu caracteristicile sale distinctive și fiecare creatură ce ar fi locuit-o cu propriile sale dorințe, tendințe sau capacități sunt memorizate prin facultățile miraculoase ale Inteligenței Universale. Prin aceasta se arată că memoria joacă un rol important în crearea lumii de care suntem conștienți.

Universul devine posibil prin procesele karmice cu acțiune reciprocă. Inteligența Universală își impune imaginile sale cosmice generale printr-un dictat arbitrar ci prin continuitatea lor naturală ca și consecințe ale celor existente anterior. Ele sunt o continuare a tuturor imaginilor cosmice memorate ce au mai apărut anterior, însă modificate și

BIBLIOTECA UNIVERSITY PRESS

dezvoltate de evoluția și interacțiunea lor mutuală, nu de capriciul decretat de vreun Zeu umanizat. Inteligența Universală creează universul gândindu-l constructiv. Însă aceasta nu gândește arbitrar. Gândurile iau naștere prin armonia proprie sub stricta lege karmică și evolutivă. Trebuie accentuat că în această viziune universul este un sistem auto-determinant, deși trebuie deasemeni înțeles că sistemul în sine depinde de Inteligența Universală pentru existența sa perpetuată și activitatea continuă. Toate forțele karmice și formele-gând își continuă activitățile, se întrepătrund, interacționează și evoluează independent în prezența luminii solare. Dar chiar acestei prezențe își datorează ele propriul suport și existența.

Karma și evoluția interioară

Îndeplinindu-și scopul propriu, karma nu poate să nu îndeplinească altul mai înalt; ea ne aduce ceea ce este esențial pentru dezvoltarea noastră.

Evenimente ce ni se întâmplă nu sunt neapărat karmice în sensul că le-am meritat. Ele pot avea deasemeni o sursă non-karmică. Nici o acțiune fizică din partea noastră nu le-a provocat, însă ele sunt ceea ce nouă ne este necesar în acel moment pentru caracter sau capacitate, dezvoltare sau corecție. Ambele feluri sunt fortunate. În sensul că ele sunt voința Domnului.

Libertatea voinței omenești își are limitele sale. Ea trebuie în final să se conformeze scopurilor evolutive ale Inteligenței Universale. Dacă, la un anumit moment, eșuează în a proceda astfel voluntar, atunci aceste scopuri invocă forțele suferinței și forțează omul să se conformeze.

Există momente când, pentru evoluția interioară, ego-ul tău trebuie strivit, iar mai apoi te poți regăsi încovoiat de evenimente dure sau reflecții melancolice.

Dacă nevoia ta evolutivă o necesită, vei fi bântuit de necazuri pentru a fi mai puțin atașat de lume, sau de boală pentru a fi mai puțin atașat de corp. Așadar nu este întratât o chestiune de a primi destinul automeritat cât de a satisface acea necesitate. Ambele coincid de obicei însă nu mereu și nu neapărat. Și nici nu se întâmplă aceasta cu oamenii obișnuiți precum se întâmplă cu oameni în căutare spirituală, deoarece ultimii au cerut și s-au rugat pentru o dezvoltare mai rapidă.

Sunt unele comportamente greșite, slăbiciuni de caracter, chiar incorigibile? Acordați-vă suficient timp, sau mai bine zis, perioada mai multor vieți, și nu veți putea rezista schimbării și reformării, sau mai bine zis, nu veți putea rezista Inteligenței Universale. Dumnezeu este voință în limbajul religios.

Învățând prin a face

Viața nu încearcă să facă oamenii nici fericiți și nici nefericiți. Ea încearcă să-i facă să înțeleagă.

Eu cred în iubire, nu în ură, ca forță motivantă pentru reformare. În același timp, văd karma în lucru, pedepsindu-i pe cei egoiști și fără inimă, și știu că ea îți va face inexorabil treaba indiferent ce ar spune oricare. Dumnezeu nu greșește niciodată iar acest univers este condus prin legi perfecte. Din păcate, suferința este unul din principalele sale instrumente

ale evoluției și în special acolo unde oamenii nu învață din intuiție, rațiune sau profeții spirituale.

Oamenii ce îi rănesc cu artă pe ceilalți în final se rănesc pe ei înșiși. Fiindcă ei neagă principiul iubirii în relațiile lor, un principiu ce aparține legilor superioare impuse pentru dezvoltarea noastră, și trebuie să plătească pentru negația lor.

Karma este realmente neutră deși pentru observatorul uman operațiile sale par să fie retributive sau punitive.

Noi nu îndurăm anumite necazuri sau experiențe dezamăgitoare de-a lungul vieții fără o rațiune particulară pentru fiecare din ele. Dacă am lua necazul pentru a-i învăța motivul am putea depăși experiența și întări caracterul, sau am putea permite experienței să ne invadeze și să ne înrăiască caracterul. Prin multe și variate experiențe noi avem oportunitatea să ne edificăm capacitățile de gândire și judecată, de voință și de intuiție. Experiențele corect abordate pot fi mijloace eficiente de a trece de la perspectivă mai joasă la una mai înaltă. Orice experiență ar trebui să fie exploatată pentru învățămintele sale, fie ele dureroase sau plăcute, tot așa cum un romancier ar putea-o trata ca pe un material romanesc.

Atunci când cunoaștem rezultatele acțiunilor noastre, avem șansa de a cunoaște valoarea acelor idei ce au condus către aceste acțiuni. Cu alte cuvinte, experiența va aduce responsabilitate, dacă o permitem, iar aceasta va aduce dezvoltare.

BCU "LUCIAN BLAGA" UNIVERSITY LIBRARY

Soarta este alcătuită în așa fel încât ea dă oamenilor uneori ceea ce ei doresc, astfel încât aceștia eventual, prin această experiență, vor învăța să o aprecieze mai corect. Ei au atunci ocazia de a vedea latura adversă a experienței, pe care dorința prea des îi împiedică de a vedea. Soarta este deasemeni alcătuită să meargă în sensul contrar și să blocheze satisfacerea dorințelor altor oameni. Prin această inhibare aceștia ar putea avea șansa de a învăța că noi nu ne aflăm aici doar pentru o satisfacție îngustă, egoistă, ci deasemeni , și îndeosebi, de a împlini scopurile mai largi ale vieții așa cum apar în Ideea Cosmică.

Culte care ne învață că destinul sau nu contează, sau nu există, sunt culte care nu ne pot conduce niciodată către fericirea adevărată, fiindcă ele ilustrează acea direcție oarbă despre care am mai auzit.

Destinul există, și este înțelept să considerăm și să acceptăm faptul. Simplul refuz de a accepta existența sa nu va limita aceasta. El se află acolo și nici o cantitate de rugăciune sau concentrare nu îl va înlătura fiindcă el există pentru beneficiul umanității – pentru educația noastră etică și intelectuală – și fiindcă pe timpul vieții noastre în această lume nu putem avea una fără alta.

Atunci când redau o poveste despre soarta bună sau rea, oamenii uită de obicei să includă valorile etice ce s-au obținut din fiecare experiență. Însă atunci când am atins un anumit nivel de înțelegere al acestor chestiuni, vom pune în această lumină în mod involuntar adevărul responsabilității personale, nu ca pe o simplă dogmă intelectuală ci ca o convingere din inimă.

Legea recompensei nu este anulată și nici neadeverită de proferarea celui ce obiectează a evidenței existenței unor indivizi fără scrupule ce au dobândit influență și afluență asupra vieților oprimate ale celorlalți.

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Fericirea bunăstării unor asemenea indivizi nu poate fi judecată corect prin doar contul lor în bancă sau doar poziția lor socială. Considerați de asemenea și condiția sănătății lor fizice, a sănătății lor mentale, a conștiinței lor în starea de vis, a relațiilor lor domestice și de familie. Considerați de asemenea și viitoarea lor reîncarnare. Atunci, și numai atunci, poate fi judecată corect prezența sau absența legii.

Nu este ușor să creștem de la rău la mai bine și de la mai bine la cel mai bine. Ne zbatem să evadăm din imperfecțiunile noastre cu prețul anumitor sacrificii și probleme. Răul din aceste lucruri nu numai că este doar aparent, și nici, în esență, în vreun conflict final cu dragostea divină. Orice ne ajută în final către realizarea naturii noastre divine, chiar de-ar fi dureros, este bine și orice ne pune obstacole, chiar de-ar fi plăcut, este rău. Dacă o durere personală tinde către acest rezultat este cu adevărat bine iar dacă o fericire personală întârzie aceasta, atunci este cu adevărat rău. Faptului că noi nu credem acest lucru i se datorează nemulțumirea noastră la prezența suferinței și a durerii în planul divin, și la absența de îndurare în voința divină. Noi nu știm unde se află binele nostru adevărat, și urmărind orbește ego-ul, dorința, emoția sau pasiunea, îl înlocuim cu un bine iluzoriu și închipuit. În consecință, pierdem credința în înțelepciunea Domnului chiar în momentul în care aceasta se manifestă și suntem dezolați datorită indiferenței Domnului chiar atunci când ni se arată cel mai pregnant considerația Domnului. Până când nu vom strânge suficient curaj pentru a părăsi atitudinea noastră uzuală egoistă și nereflectată, cu ideile greșite de bine și rău, fericire și mizerie, ce decurg din ea, noi vom continua să ne prelungim și să ne multiplicăm problemele în mod nenecesar.

Imaginați-vă ce s-ar întâmpla unei mâini ajunse accidental în foc dacă n-ar fi nici un sistem nervos să asigure posesorului mâinii semnalul de durere de avertizare. Ea ar fi complet distrusă și uzul ei definitiv pierdut. Aici durerea de a fi ars, chiar dacă severă, ar acționa de fapt ca

un prieten deghizat dacă ar convinge posesorul să-și retragă mâna din foc. În momentul în care suferința protejează viața fizică, ea are un loc justificabil în schema universală a lucrurilor. Dar cum rămâne cu protejarea vieții morale? Durerea ocupă un loc în stadiul evolutiv actual al existenței noastre etice ce este rareori mai puțin și cel mai adesea mai util decât cel deținut de plăcere. Însă egoismul nostru ne face orbi la acest fapt. Chiar dacă nu ar face mai mult decât să ne ridice din stupoarea înțelegerii în care cad de obicei cei mai mulți dintre noi, durerea va fi făcut ceva de valoare. Platon chiar arăta că este o nenorocire ca un om ce își merită pedeapsa să scape de ea. De fapt, pedeapsa îl poate trezi la a recunoaște că s-a făcut o greșeală și astfel a-și purifica caracterul. Încă o dată, durerea este aceea ce poate frânge cruzimea și orgoliul și poftele omenești, deoarece acestea sunt greu de corectat prin simple vorbe. Durerea provocată unui simț exacerbat al „eu"-lui, de exemplu, de lucrarea karmică compensatorie nu este de fapt pedeapsă mai mult decât durerea provocată de un chirurg ce deschide un abces cu bisturiul.

Când viața sa nu evolueze de-a lungul liniei pe care el a planificat-o, mintea sa va deveni confuză îndoiala își face apariția. Atunci abia persoana ambițioasă este luată în palmă de sinele său mai înalt, pentru a învăța prin frustrarea și dezamăgirea apărute datorită noului ciclu al karmei rele acele lecții pe care nu le-a putut primi prin succes și triumf.

Conexiunea subconștientă dintre greșelile făcute și suferințele ivite ne conduce la a ne simți mai nesiguri și mai neconfortabil cu cât ne angajăm mai mult în asemenea acte.

Egotismul insensibil este o investiție nerentabilă. Fiindcă el înseamnă că în momentele de nevoie, nu ne va fi nimeni de ajutor; în orele de tristețe, nimeni să ne consoleze. Ce dăm celorlalți, primi la rândul nostru.

Egoistul brutal ce-i îndepărtează fără milă pe ceilalți din drumul său spre ascensiune va primi la rândul său un tratament dur când va sosi timpul.

Căprioara ce zace lovită mortal de vânător nu e capabilă să întrebe Viața de ce trebuie ea să sufere atât, însă omul ce zace rănit mortal de lovitura criminală este capabil de a face aceasta.

Roata vieții se rotește mereu prin diverse tipuri de experiențe iar noi suntem din nefericire înlănțuiți de ea. Însă când în final obținem înțelegerea a ceea ce se întâmplă și putere asupra acesteia, suntem eliberați.

Fierul caracterului uman se transformă în oțel călit în furnalul încins al necazurilor.

Libertate, soartă, destin

Nu trebuie presupus că suntem chiar atât de neajutorați pe cât pare. Mult din destinul nostru e făcut de noi înșine în trecut. Noi l-am făcut,

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

deci putem contribui la a-l schimba. Destinul ne controlează, însă voința noastră liberă are un anumit control asupra destinului. Aceasta ar fi adevărat, totuși, numai cu condiția ca noi să învățăm lecțiile experienței și să exercităm creativ acea voință liberă.

Nu putem accepta nici atitudinea arogantă occidentală ce se crede pe sine stăpânul universului, și nici atitudinea fără speranță orientală ce se crede pe sine o victimă a vieții. Una supraevaluează creativitatea umană, cealaltă o subevaluează. Una crede că poate îndepărta toate bolile omenești, cealaltă le consideră ca fiind iremediabile.

Când credința în destin este lăsată să paralizeze toată energia și să copleșească tot curajul, ea trebuie să fie re-examinată. Când credința în voința liberă este lăsată să ducă oamenii către aroganța egoistă și ignoranța materialistă, ea deasemeni trebuie re-examinată.

Vechile dispute despre soartă și voința liberă sunt în final cu totul inutile. Este posibil a arăta că noi avem deplina libertate de a ne îmbunătăți pe noi și împrejurimile noastre, însă deasemeni este posibil a arăta că suntem neajutorați. Aceasta datorită faptului că ambele laturi ale chestiunii sunt prezente și trebuie incluse în orice descriere a situației umane. Ideea Cosmică face anumite evenimente și circumstanțe inevitabile.

Dacă analizăm înțelesul cuvintelor în loc de a le utiliza fără grijă, vom afla că în acest caz de „voință liberă" termenul semnifică adesea exact ideea opusă celei care se presupune că ar trebui. Unde este adevărata libertate a oamenilor ce sunt aduși în sclavie de apetitul lor și înlănțuiți de pasiunile lor? Când ei exprimă ceea ce ei cred a fi voința lor proprie, ei în

realitate exprimă voința acelor apetituri și pasiuni. Atât timp cât dorințe, pasiuni, împrejurimi, ereditatea și sugestii externe sunt adevăratele surse ale acțiunilor noastre, unde este voința noastră liberă reală? Fără a fi liber de dorințe nu există libertate a voinței. Până când nu-ți găsești adevăratul tău eu, nu poți găsi adevărata ta voință. Problema sorții versus voința liberă trebuie mai întâi să fie înțeleasă înainte de a fi rezolvată. Iar această înțelegere nu poate fi obținută în timp ce noi adoptăm abordarea superficială uzuală în locul mai rarei abordări semantice. Voința noastră este liberă dar numai relativ astfel.

Nu există libertate completă dar, pe de altă parte, nu este nici necesitate completă. Există o voință liberă încadrată, o libertate în anumite limite. Filosofia ia ca fundament al acestei libertăți în omenire, atât inteligența ce se află în noi cât și Spiritul Divin din care derivă acea inteligență.

Doctrina materialistă a „determinismului" este o mixtură de adevăr și minciună. Ea arată corect către modul în care viețile noastre exterioare sunt determinate de circumstanțele și evenimentele noastre exterioare. Ne deposedează eronat de libertatea de a reacționa după cum alegem la acele circumstanțe și evenimente. Este deplin neadevărată acolo unde alegerea morală este în chestiune.

Putem pune întrebarea dacă există un punct de-a lungul întregului nostru parcurs unde avem de ales întradevăr, avem cu adevărat o șansă între două căi, de a face ceea ce noi vrem să facem de fapt. Libertatea noastră consistă în aceasta, că noi suntem liberi de a alege între un act și celălalt însă nu între consecințele evoluând din aceste acte. Noi putem revendica libertatea noastră interioară oricare ar fi viitorul nostru exterior. Ne putem fixa propriile ținte în viață, alege crezurile noastre, forma pro-

priile idei, nutri dorințe, și exprima aversiuni după cum dorim. Aici, în această sferă a gândirii și simțirii, acțiunii și reacțiunii, voința liberă este în mare măsură a noastră.

Alegerea între bine și rău poate exista doar acolo unde libertatea voinței de a face aceasta. Oamenii nu sunt nici responsabili și nici liberi, declară determinismul materialist. Dacă cineva este sau devine criminal, mediul este de vină, ereditatea este de vină, societatea este de vină – însă nu individul. Determinismul spiritual, karma (recompensa), nu ne acordă o atât de largă licență de a comite crime. El susține că fiecare din noi a fost și este în parte autorul propriului său caracter, și în consecință a propriului său destin.

Atunci când susținem existența voinței libere, susținem implicit existența soartei. Fiindcă o cercetare a modului în care ideea de libertate se ivește în minte revelează faptul că ea întotdeauna apare însoțită de ideea de soartă. Dacă una este negată, atunci este negată și cealaltă prin aceasta.

Există în fiecare viață o anumită cantitate de destin drept rezultat al karmei trecutului, dar există deasemeni o anumită cantitate de voință liberă dacă este exersată. Nu oricare eveniment din viețile noastre este karmic, deoarece el poate fi creat de acțiunile noastre prezente.

Oricine își imaginează că toate acțiunile sale sunt în întregime rezultatul alegerii sale personale, oricine suferă datorită iluziei de a poseda completa voință liberă, este orbit și infatuat de ego-ul său. Acela nu vede că în anumite momente era imposibil pentru el de a acționa în oricare alt

BOU ASIOLEAN CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

fel deoarece nu existau alternative. Iar acea imposibilitate s-a ivit deoarece există o lege care aranjează circumstanțele sau introduce o inerție în acord cu o anumită structură inteligibilă. Karma, evoluția și tendința individului de a gândi sunt principalele trăsături ale acestei structuri.

Ce diferit ar fi fost cursul vieții noastre dacă nu am fi întâlnit accidental o anumită persoană – o întâlnire ce a condus la consecințe imediate – procură materialul pentru nenumărate speculații. Soarta atârnă uneori de un fir, ni se spune; însă ea întotdeauna atârnă de multitudine încâlcită de circumstanțe dependente încât jocul de a specula cât de diferit ar fi fost dacă măcar una dintre ele ar fi fost altfel, este futilă deși fascinantă.

Întregul destin al unei persoane poate atârna de un eveniment, o circumstanță. Acea cauză unică poate fi semnificantă pentru toți anii ce vor urma.

Voința karmei nu s-ar putea impune într-o singură parte anume a vieții noastre și nici în alte părți, și nici într-un singur eveniment special al vieții noastre și nici în altele. Ea nu ar putea fi aici dar nu și acolo, în trecut dar nu și acum. Și nici, mergând încă mai departe, nu s-ar putea delimita numai la chestiuni majore dar și la cele minore. Ea trebuie să fie omniprezentă sau deloc prezentă. Dacă ea ar pune mai mult destin în întâmplările pe care le trăim decât ceea ce îl face pe occidental să se simtă confortabil, noi trebuie să ne aducem aminte cealaltă față a adevărului,

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

inteligența creativă și dumnezeiască din umanitatea noastră adâncă și măsura libertății ce o însoțește.

Legea recompensei nu are jurisdicție asupra eternului și indivizibilului Supra-eu, ființa reală, ci numai asupra corpului și a minții, ego-ul tranzitoriu.

Acelora ce obiectează doctrinei soartei auto-determinate, ce au avansat o libertate absolută a voinței, trebuie să arate în ce mod voința liberă poate schimba rezultatele unei crime. Poate ea restaura viața în cadavru sau salva criminalul de la moarte? Poate ea îndepărta nefericirea soției omului ucis? Poate ea să elimine chiar sentimentul de vinovăție din conștiința criminalului? Nu – aceste rezultate decurg inevitabil din act.

Exagerarea atenției acordate unor crezuri precum astrologia te pot determina să subestimezi sau chiar uita deplin posibilitățile creatoare proprii. Ele sunt ambele balansări extreme ale pendulului. Astrologia se susține pe terenul karmei în privința tendințelor și a faptelor. Libertatea de decizie se susține pe nevoia evolutivă de lăsa fiecare persoană să exprime creativitatea ce o primește de la Supra-eu. Trebuie să reunești ambii factori împreună pentru a găsi adevărul.

Libertatea există în inima ta, adică, în Supra-eul tău. Soarta există în viața ta de suprafață, adică, în personalitatea ta. Și așa cum fiecare ființă omenească este un amestec din ambele aceste ființe, nici poziția absolut fatalistă și nici cea absolut voință-liberă nu este total corectă iar viața exterioară trebuie să fie deasemeni un amestec de libertate și de

BUDDHIST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

soartă... Nici o acțiune nu este total liberă sau total sortită; toate au acest caracter mixt dublu.

Ereditatea, educația, experiența, karma (atât colectivă cât și personală), voința liberă, și mediul conspiră laolaltă pentru a modela atât forma exterioară cât și textura internă a vieții noastre pe care o avem de trăit. Noi țesem pânza propriului nostru destin însă firul pe care-l folosim este de un tip, culoare și o calitate impusă nouă de către gândurile și actele noastre trecute. Pe scurt, existența noastră are un caracter semi-independent, semi-predestinat.

Karma ne aduce rezultatele propriei noastre fapte, însă acestea sunt fixate în Ideea Cosmică, ce este legea supremă și modelează cursul lucrurilor.

Libertatea personală a fiecărui individ se întinde pe o anumită distanță și apoi se regăsește înconjurată de soartă. Dincolo de această limită el este neajutorat ca și un sugar, și nu poate face nimic.

Drama tragică greacă arată cum se pot întoarce împotriva cuiva eveniment după eveniment la solicitarea unei puteri mai înalte – destinul. Arată cât de puțin poate face voința umană pentru a preveni catastrofa sau evita dezastrul atunci când voința universală este orientată în direcția opusă.

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Numai întratât cât planurile personale sunt în acord cu acceptul destinului vor fi ele în măsură să-și atingă obiectivele.

Ceea ce o putere mai înaltă a decretat trebuie să se împlinească. Dar ceea ce ai făcut pentru tine poți modifica sau des-face. Prima este soartă, a doua este destin. Una provine din afara ego-ului personal, cealaltă din propriile tale greșeli. Voința evolutivă a sufletului tău face parte din natura lucrurilor însă consecințele acțiunilor tale proprii rămân, oricât de puțin, sub controlul propriu.

De-ar fi adevărat că fiecare faptă pe care ai făcut-o și fiecare eveniment ce ți s-a întâmplat era predestinat sub toate aspectele, distrugerea responsabilității tale morale ce ar urma în mod necesar ar dezastroasă atât pentru societate cât și pentru tine.

Țesătura karmei se strânge în jurul tău pe măsură ce viețile se înmulțesc cu trecerea secolelor sau se diluează pe măsură ce ego-ul devine din ce în ce mai detașat.

În oarecum misteriosul mod prin care decretul sorții se întrepătrunde cu voința liberă consimțită, își fac apariția rezultatele finale.

Voința liberă versus Soartă este o controversă veche și inutilă, ce este pur artificială și așadar insolubilă în forma în care este ea prezentată

obișnuit. Ele nu sunt antinomice ci complementare. Ele nu sunt în opoziție. Înțelepciunea le combină pe amândouă. În absența cunoașterii factorilor karmei și ai evoluției, orice dezbatere a unei atare chestiuni este nereală, superficială și iluzorie. Noi posedăm voința liberă ca ființe spirituale, ca ființe umane nu. Aceasta este cheia întregii chestiuni.

Poți încerca să-ți sfidezi destinul, însă atât timp cât nu ți-ai emancipat spiritul, acesta te va ajunge.

Ceea ce este predestinat să se întâmple, în mod paradoxal trece prin exercițiul voinței noastre libere.

Libertatea și mediul

Fiecare din noi trăiește la un anumit timp în istorie și ocupă un anumit loc (sau anumite locuri) de-a lungul acelei perioade. De ce aici și acum? Priviți spre legea consecințelor pentru un răspuns, legea ce conectează o perioadă pământească de viață cu cele anterioare.

Este chiar neadevărat a spune că suntem creați de mediul nostru. Este adevărat a spune că suntem condiționați, asistați sau retardați de mediul nostru, însă este doar jumătate de adevăr. Noi purtăm în noi înșine o conștiinciozitate ce, în multiple puncte și în diferite atribute, este independentă de și uneori chiar opusă tuturor sugestiilor împrejmuitoare. Fiindcă, din prima zi pe pământ, posedăm latent anumite preferințe și antipatii, aptitudini pe un anumit curs de gândire și acțiune

BOU MUSIC CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

mai curând decât pe altele, a căror sumă, atunci când apar și se dezvoltă, constituie personalitatea noastră. Bineînțeles, un asemenea proces în mod necesar ia timp. Ereditatea biologică contribuie cu ceva clar definit către acest rezultat însă încarnările anterioare contribuie mult mai mult.

Împrejurimile ajută la revelarea calităților înnăscute ale unei persoane sau la a împiedica manifestarea lor, dar ele nu creează astfel de calități. Dacă era astfel, geniile puteau fi banale în orice școală sau studio.

Mediul rău nu creează caracterul rău. El îl dezvăluie și încurajează dezvoltarea sa. Slăbiciunile existau deja acolo latent.

Deși este adevărat că oamenii prudenți sau puternici își domină steaua proprie și își cuceresc circumstanțele, este tot atât de adevărat și adesea mai la vedere că puterea și prudența de a proceda astfel vine din interior, sunt născute în astfel de oameni mai degrabă decât obținute de aceștia.

Oamenii obișnuiți nu sunt așa eroici sau așa de angelici cum s-ar crede și află curând că sufletul lor nu se poate ridica deasupra circumstanțelor lor și că dispozițiile lor sunt indiscutabil afectate de mediul lor.

Poți fi predestinat a trăi în anumite condiții însă modul în care le lași să te afecteze nu este predestinat.

Persoanele pe care cineva le întâlnește, evenimentele cu care se confruntă, și locurile pe care le vizitează pot fi extrem de importante dar ele sunt, în final, mai puțin importante decât ceea ce gândim despre acestea.

Fiecare persoană ce intră în viața noastră pentru o perioadă, sau este implicat în ea la un anumit punct, este un canal imperceptibil aducându-ne binele sau răul, înțelepciunea sau prostia, norocul sau calamitatea. Aceasta se întâmplă fiindcă era prestabilit să se întâmple – sub legea recompensei. Dar măsura în care aceștia ne afectează activitățile exterioare este parțial determinat de măsura în care îi lăsăm să fie astfel, prin acceptarea sau respingerea sugestiilor făcute prin comportamentul, vorbirea sau prezența lor. Noi suntem în final cei responsabili.

Dacă o persoană își poate reveni din sordidul, disconfortul și ignoranța din ghetouri la curățenie, cultură și o viață rafinată , putem vedea în aceasta lucrarea favorabilă a karmei și renașterea sau puterea de a cuceri împrejurările. Dar cei ce nu reușesc por vedea în aceasta credința că norocul este împotriva lor, sau alții lipsa capacității lor de a depăși împrejurările. Astfel noi vedem că unii culeg un mesaj al speranței citind biografiile unor asemenea oameni, pe când alții culeg numai frustrarea, dacă nu disperarea. În ambele perspective poate exista un element de adevăr, dar cât mult diferă de la o persoană la alta!

Bărbatul sau femeia ce s-a născut cu o lingură de aur poate avea talente deosebite dar să nu le folosească niciodată. Talentele lor vor muri cu ei, fiindcă ei n-au simțit niciodată vreo urmă de necesitate. Mijloacele moderate sau insuficiente vor da motivații. Cu cât mai adâncă sărăcia,

cu atât mai mare motivația. Aceasta sună ca o predică aspră, însă una adevărată pentru unii oameni.

Indiferent dacă te naști în sordidul penuriei sau în grandoarea palatelor, vei ajunge la nivelul spiritual propriu tot în final. Mediul este puternic ca ajutor sau piedică, dar antecedentele Spiritului sunt încă și mai puternice și în final independente de acesta.

Karma de grup

Karma nu este aplicabilă numai la individul izolat ci și deasemeni la grupuri, precum comunități, orașe, țări, și chiar continente. Cineva nu se poate separa sub un aspect sau altul restul umanității. Toți sunt interconectați. Indivizii se pot amăgi singuri, așa cum aproape toți o fac, în a gândi că ei își pot trăi propria viață și lăsa restul să se spânzure, însă mai devreme sau mai târziu experiența le dezvăluie eroarea. În final sunt cu toții o mare familie. Aceasta este ceea ce ne învață reflecția asupra experienței. Când reflectăm asupra adevărului, vom afla eventual că, precum Supra-eul, toți sunt o singură entitate - precum brațele și picioarele unui singur corp. Urmare a acestui fapt este că fiecare dintre noi trebuie să considere bunăstarea celorlalți egală cu cea proprie, nu numai deoarece karma lucrează pentru a învăța pe individ, ci și pentru că ea lucrează pentru a învăța umanitatea în masă cea mai înaltă lecție și ultimă despre unitatea sa. Când această idee este aplicată asupra războiului recent (Al 2-lea război mondial), se poate vedea că acesta a fost parțial (doar parțial) rezultatul indiferenței persoanelor bogate față de cele mai sărace, a națiunilor bine-guvernate față de cele prost-guvernate, a sentimentului izolaționist că țara cuiva este în regulă și că dacă a altora nu este la fel, atunci e neplăcut însă este propria lor chestiune. Pe scurt, nu există pro-

speritate și fericire adevărată pentru nici o țară în timp ce unul dintre cele vecine este săracă și mizeră, fiecare are fratele în grijă.

Lucrarea recompensei (o parte a karmei) afectează deasemeni pe aceia strâns asociați cu persoana ale cărei acte și gânduri au originat-o pe aceasta.

Karma nu este și nu poate fi o simplă chestiune individuală. Societatea ca un tot este cea care creează gheto-urile ce creează criminalul. Dacă societatea îl trage la răspundere pentru crimele sale, acesta poate la rândul său trage la răspundere societatea pentru a fi făcut posibil caracterul său criminal. În consecință, societatea trebuie să împartă cu acesta, chiar dacă într-o mai mică măsură, responsabilitatea karmică pentru fărădelegile sale.

Când un întreg popor ajunge pe calea greșelii atunci acesta cheamă suferința pentru purificarea și iluminarea sa. Atât timp cât egoismul conduce societatea, tot atâta societatea își va avea suferințele sale. Atât timp cât națiunile sunt indiferente la lamentările altor națiuni, tot așa mai devreme sau mai târziu ele însele vor împărtăși acele lamentări. Un popor bogat nu poate eluda responsabilitatea parțială pentru refuzul său de a ajuta popoarele mai sărace, și nici o națiune mai puternică tolerarea asupririi altora, și nici o rasă mai puternică dominația sa forțată asupra raselor mai slabe. Războaiele mondiale au ilustrat abundent aceste adevăruri.

Dacă dorim să înțelegem ce se întâmplă în lume, trebuie să înțelegem mai întâi că această karma continentală și națională sunt cauze ascunse ale necazurilor sale .

BUDDHIST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

O națiune se ridică prin adunarea laolaltă a fiecărui individ din ea. Tu ești unul din acei indivizi ai căror comportament și gândire va contribui la facerea karmei națiunii tale. Subiectul karmei colective este foarte complicat fiindcă este compus din mult mai multe elemente decât destinul individului. Individul ce s-a născut într-o anumită națiune trebuie să împartă destinul general al acelei națiuni tot atât ca și karma sa proprie individuală. Dacă acesta oarecum se retrage din acea națiune prin alegerea proprie și migrează în altă țară, atunci el împarte un nou destin colectiv ce îl va modifica și își va pune amprenta pe acela propriu, ori îmbunătățindu-l prin oferirea mai multor oportunități ori înrăutățindu-l.

Există o karma națională colectivă ce crește gradual și apoi se materializează. Când un grup de oameni trăiesc și muncesc împreună, fie într-o țară sau un oraș, ei își formează gradual pentru ei înșiși un destin național sau municipal pe care trebuie să-l suporte. Uneori rezultatul este bun, alteori este rău, însă în general este o mixtură din amândouă. Astfel noi putem găsi în istorie lucruri precum destinul național sau soarta rasei.

Nici o națiune nu poate scăpa de responsabilitatea colectivă pentru acceptarea sa a codurilor și politicilor, a ideilor și acțiunilor, a standardelor și accepțiunilor ce îi poartă numele.

Persoana ce acceptă doctrine, se supune imperativelor, urmează orbește, și pasează responsabilitatea organizației al cărei membru este. Karma nu este numai colectivă dar și personală. Persoana ca individ nu i se poate sustrage.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Ai luat inconştient o decizie. Acolo se află într-un mod implicit, în obedienţa ta către, şi credinţa ta în, credul şi apartenenţa pe care o urmezi. Încă mai eşti responsabil, încă îţi mai faci karma personală.

Dacă Alexandru este lăudabil pentru a fi răspândit civilizaţia greacă departe în est până în India prin simplul proces de invadare a altor ţări, atunci generalii Flaminius, Sulla şi Mummius sunt lăudabili pentru a fi răspândit civilizaţia Romei prin simplul proces al invadării Greciei. Există o conexiune karmică între cele două.

Mari catastrofe, precum cutremure şi inundaţii sfârşesc viaţa multor sute de oameni, în să aici şi acolo scapă unii indivizi, deoarece destinul lor este diferit. Asemenea scăpări adesea apar miraculos, îşi fac brusc apariţia în alte locuri sau protejate de o aparent accidentală ocurenţă. Astfel destinul individual, acolo unde este în conflict cu destinul colectiv sau naţional, poate salva viaţa unui individ acolo unde ceilalţi sunt doborâţi.

Istoria ne arată că în anumite perioade psihologice oameni neobişnuiţi ajung să inspire sau să dirijeze epoca. Ei sunt bărbaţi sau femei ale destinului.

Dacă studiezi istoria sau o reflectezi pentru tine, în loc de a accepta teorii livreşti ale unor istorici orbi, vei afla că ascensiunea pe înalte culmi a unor popoare – indiferent dacă spirituale sau sociale, militare sau intelectuale – întotdeauna s-a sincronizat cu naşterea sau activitatea unor mari personalităţi.

BCU MIHAI EMINESCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Este un nonsens a spune că un singur individ *face* o epocă istorică. Acesta este reacția întruchipată chemată a-și juca rolul de către destinul timpurilor și de către gândurile celor printre care sunt ei aruncați.

Soarta le dă o încredere nelimitată în viitorul lor; le formează caracterul și modelează capacitatea pentru a-i apți de a realiza o misiune istorică în evoluția umană.

Karma și precunoașterea

Dat fiind un anumit set de caracteristici într-o persoană, este adesea posibil pentru psiholog de a prezice în avans cum va proceda probabil o persoană într-o situație dată.

Multe evenimente din viața unei persoane sau națiuni sunt previzibile, dar numai dacă existente ale gândirii și cursuri existente de acțiune sunt continuate tendințe.

Unele evenimente din viitor sunt inevitabile, sau datorită faptului că ele decurg din acțiunile oamenilor ce nu reușesc să-și corecteze caracterul ori îmbunătăți capacitatea ori adânci cunoașterea, sau deoarece ele decurg din modelul de bază al Ideii Cosmice și din legile impuse de aceasta pentru a guverna existența fizică.

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Ceea ce se va întâmpla fiecăruia dintre noi pe viitor nu este complet inevitabil și stabilit, cu toate că este secvența logică a trecutului nostru cunoscut și necunoscut. Încă este nestabilit și necristalizat – și deci modelabil până la un grad. Acel grad poate fi măsurat parțial prin profunzimea precunoașterii noastre a ceea ce este probabil a se întâmpla și pașii de făcut pentru a încadra aceasta. Abilitatea de a evita aceste evenimente nu este una deplină, totuși, fiindcă ea este mereu pasibilă de a fi depășită de voința Supra-eului.

Sunt unul din cei ce cred în prezicători. Asta este o mică superstiție ce mi-o îngădui, că începutul unui eveniment poartă o semnificație de auspiciu pentru mine.

Trebuie făcută o avertizare asupra predicțiilor astrologice. Interpretările trebuie luate cu cea mai mare rezervă. Orice astrolog face greșeli – și, frecvent, greșeli uriașe – deoarece cunoașterea deplină a acestei științe s-a pierdut în era modernă iar astăzi există numai o cunoaștere parțială.

Există pericolul că predicțiile negative pot acționa ca sugestii și, influențând cauze mentale și emoționale, provoca efecte fizice ce împlinesc prezicerile.

Horoscopul indică viitorul numai pentru oamenii obișnuiți și nu poate fi niciodată o certitudine fixă pentru cel treaz spiritual. Fiindcă oriunde individul a ajuns sub Grația Divină, acesta poate fi făcut independent de karma personală trecută de către un învățător în oricare mo-

BUCHAREST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ment când o dorește Divinitatea. Voința este liberă Deoarece Omul este Divinitate și Sinele Divin este liber.

Este mai important a înfrunta viitorul echipat cu principii corecte și un caracter puternic decât cu preziceri referitoare la detaliile sale. Dacă stabilim bune atitudini către el, nu putem avea rezultate proaste.

Oricât de mult sondăm în viitor noi nu ajungem cu nimic mai aproape de pacea adevărată, pe când căutarea și așezarea încrezătoare în Supra-eu aduce gradual viața și lumina nepieritoare.

Când astrologia utilizează stelele și planetele pentru a explica evenimentele ce ni se întâmplă ca indicatori despre binele sau răul, înțelepciunea sau ignoranța *dinăuntrul nostru*, ca prime cauze ale acestor evenimente, aceasta servește unui scop. Dacă, totuși, le utilizează pe *acestea* drept cauzele reale, atunci ne face un deserviciu.

Ne putem abandona voluntar viitorul stelelor noastre, dacă știm că putem fi adevărați cu noi înșine.

Temporalitate, cicluri, intensitate a karmei

Fiecare perioadă a unei vieți își are evaluarea sa, și opiniile pot diferi asupra acestora. Unii spun că primii ani sunt cei mai buni, alții anii

BCU IASI/CENTRALA UNIVERSITY LIBRARY

de mijloc, și așa mai departe. Dar adevărul este că aceasta depinde mai mult de karma persoanei decât de vârsta lor în privința a ceea ce este cel mai bine pentru aceștia și de la care vor obține cea mai mare satisfacție.

Una dintre cele mai eronate interpretări ale karmei de către cei ce cred în ea, și poate una din barierele cele mai mari pentru acceptarea sa de ceilalți, este ideea că ea își produce efectele numai după foarte lungi perioade de timp. Ceea ce faci astăzi se va întoarce înapoi la tine într-o reîncarnare viitoare multe secole mai târziu, ceea ce trăiești astăzi este rezultatul a ceea ce ai făcut sute sau chiar mii de ani mai demult, ceea ce culegi astăzi în acest al 20-lea secol este fructul a ceea ce ai semănat acolo în Roma în secolul al 2-lea – așa sunt noțiunile comune despre reîncarnare și karma. Dar nu trebuie decât să deschidem ochii și să privim în jurul nostru pentru a vedea că pretutindeni oamenii obțin acum rezultatele a ceea ce ei au făcut în chiar această încarnare.

În fiecare clipă sculptăm istoria următoarei clipe, în fiecare lună modelăm forma lunii ce îi va urma. Nici o zi nu este izolată și singură. Karma este un proces continuu și nu lucrează cu amânări. Este întradevăr incorect să o privim ca pe un fel de judecător post-mortem! Însă adesea nu este posibil să configurăm aceste consecințe în termenii circumstanțelor particulare ale acestei nașteri. În anumite cazuri – și numai în acestea – trăim consecințele în nașteri ulterioare.

Lucrarea karmei din viețile anterioare este evidențiată mai ales la naștere și de-a lungul copilăriei infantile, a copilăriei și adolescenței. Lucrarea karmică exercitată în viața prezentă este evidențiată cel mai mult în perioada de după atingerea maturității.

BCU "LUCIAN BLAGA" UNIVERSITY LIBRARY

Este un fapt în viața multor oameni că unele din necazurile ce se abat asupra lor nu își au originea în karma vieților anterioare ci aparțin numai cauzelor începute în viața prezentă.

Este pură absurditate de obicei a interpreta karma (recompensa) drept ceva ce este operativ numai în încarnări îndepărtate. De fapt ea este operativă majoritar în cadrul aceleiași perioade a vieții unei persoane sau națiuni.

Există momente când karma unei acțiuni se întoarce cu viteza și precizia unui bumerang.

Este o greșeală a privi karma unei fapte ca pe ceva ce apare mai târziu în timp, sau se întoarce la autorul ei mai curând sau mult după aceea. Ea nu este o secvență ce urmează la ceea ce a fost făcut înainte. Dimpotrivă, karma este simultană cu însăși fapta.

Din această perspectivă largă cea mai bună recompensă karmică pentru acțiunile corecte este înălțarea de caracter ce le urmează, tot așa cum cea mai rea pedeapsă karmică pentru cele rele este degradarea de caracter ce este adîncită de ele. Mentalismul face gândirea de maximă importanță în final și tot astfel este și aici. Deoarece karma are un caracter dual. Fiecare faptă creează atât reacția fizică cât și tendința mentală de a repeta fapta.

Noi putem sfida legea karmică pentru mulți ani în materie de sănătate a corpului și să nu trebuiască să plătim până la o vârstă mijlocie

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

sau la bătrânețe. Noi o putem sfida în materie de comportament față de alții și să nu trebuiască să plătim până la o naștere ulterioară. Însă legea se aplică întotdeauna în final, întotdeauna înregistrată în harta horoscopică imprimată chiar sub forma corpului și a naturii personalității.

Nu planetele controlează destinul individual, însă mișcările lor determină momentele când karma latentă pe care ai recoltat-o va deveni activă și operativă. Astfel cerul este precum un ceas gigantic ale cărei ace arată orele destinului vieții omenești, dar nu este un depozit al forțelor influențând sau dominând acea viață.

Auzim în fiecare religie, Orientală sau Occidentală, despre suferințele îndurate de cei răi în starea de după moarte. Se presupune că ei locuiesc pentru o vreme într-o lume inferioară, un purgatoriu. Adevărul este că acesta este un simbol primitiv al doctrinei superioare în care cei răi suferă după moarte, însă doar atunci când ei renasc pe pământ din nou.

Soarta se mișcă în ritmul pierderii și câștigului, în cicluri de acumulare și deprivare. Forța ce ne aduce prieteni iubitori și inamici plini de ură este una și aceeași.

Karma așteaptă un moment potrivit înainte de a cere socoteală, reglările sale fiind periodice și grupate împreună explică de ce norocul și ghinionul merg atât de des în cicluri aparente.

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Foarte logic este predicat că un anumit fel de balanță este pusă între cele două karme ale persoanei, așa încât cea rea poate fi evitată sau chiar înlăturată, însă în schimb cea bună poate fi redusă sau chiar epuizată.

Viața noastră interioară este umplută de ritmuri reglementate de legi tot așa cum fluxul și refluxul sunt sub anumite legi.

Există atât de multe posibilități încă latente pentru bine și rău în majoritatea oamenilor încât numai răsturnări ale roții circumstanțelor le poate dezvolta.

Când un ciclu favorabil al destinului este operativ, o mică acțiune justă produce o mulțime de rezultate fortunate. Dar când este dominant un ciclu nefavorabil, o mulțime de acțiuni corecte produc un rezultat mic. Persoana și capacitățile sale nu s-au schimbat însă destinul ei s-a schimbat. Într-un astfel de moment, noua secvență de evenimente în viața lor este dictată nu de voința lor individuală ci de o voință mai înaltă.

Destinul nu lucrează orbește și neinteligent, arbitrar și antagonic împotriva noastră așa cum cei mai mulți dintre noi suntem tentați să credem când îndurăm un ciclu al karmei nefavorabile. Dimpotrivă, este însăși Înțelepciunea Absolută în operațiune.

Extinderea consecințelor karmice ale unui act vor fi proporționale cu energia pe care o conține. Inteligența Cosmică înregistrează fidel cele mai exaltate aspirații sau cele mai mărunte dorințe. Dacă, totuși, gândul, emoția sau fapta voluntară este doar una trecătoare fără vreun scop,

BCU IASI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

atunci impresia (karmică) rămâne adormită şi nu este generată nici o karma. Impresiile ce sunt foarte slabe sau neîntărite prin repetiţie sunt cu totul inefective, însă când ele cresc prin repetiţie sau colectare ele devin eventual karmice şi produc rezultate definite. Din acest motiv numai este înţelept să fixezi o greşeală din faşă – când este recunoscută – , şi să o elimini înainte de a deveni suficient de puternică pentru a provoca un rău mai serios. Este deasemeni înţelept să ne amintim idealurile înalte ţinute ferm şi aspiraţiile exaltate adânc înrădăcinate în inimă nu pot da greş în a da roade similare în timpul necesar.

Legea este neîndurătoare dar flexibilă : ea ajustează pedeapsa la gradul de evoluţie al persoanei. Păcătosul ce ştie mai mult şi care păcătuieşte cu mai multă cunoştinţă de cauză a ceea ce face, trebuie să sufere mai mult.

Fiecare încălcare a marii legi a compensaţiei pe latura sa morală este cumulativă, îngrămădeşte o eventuală penalitate peste alta în serie, ceea ce este un motivul pentru care adesea auzim plângerea că pedeapsa nu ar fi în justa proporţie cu păcatele.

Consecinţele mai multor ani de greşeală în fapte şi în gândire se pot aglomera în câteva luni.

Pentru câteva erori trebuie să plătim cu nenorocul mai multor ani. Însă pentru altele va trebui să plătim cu nenorocul unei întregi vieţi. O injurie faţă de un Înţelept ce încarnează compasiunea poate uşor, dacă nu este regretată şi corectată, cădea în cea de-a doua clasă.

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Trotsky s-a arătat fără milă cu inamicul de-a lungul Războiului civil din Rusia: nu este surprinzător propria sa ucidere a fost o afacere nemiloasă.

Responsabilitatea individuală

Nimeni nu a fost trădat de Dumnezeu sau de viață. Am contribuit la, și în anumită măsură meritat, întâmplările tragice ale vremii noastre.

Prea mulți oameni se roagă pentru a fi eliberați de consecințele erorilor sau slăbiciunilor lor, prea puțini încearcă să se elibereze de greșeli ei înșiși. Dacă cei ce se roagă din grupul majoritar obțin un răspuns, slăbiciunile rămân totuși și aceleași consecințe vor reveni în mod necesar iarăși. Dacă eforturile grupului mai mic sunt reușite, ei vor fi eliberați pe veșnicie.

A subscrie rezultatele neglijenței omenești drept acțiune a voinței Domnului este o blasfemie. A învinovăți deciziile divine pentru consecințele stupidității, inerției și indisciplinei umane este un nonsens.

Dacă oamenii se plâng că viața le aduce ce este mai rău, ei ar trebui să ia o pauză și să reflecteze dacă ei s-au preparat pe ei înșiși în interior pentru a primi ceva mai bun decât răul.

BCU MS/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Dacă subscrii naturii copleşitoare a sorţii slăbiciunea mizerabilă a propriei tale inerţii, îţi înrăutăţeşti actuala ta situaţie rea.

O atitudine mai înţeleaptă îşi poartă problemele sale exterioare către zona interioară a caracterului, spre inteligenţă şi capacitate, şi se confruntă cu ele acolo.

Blamarea celorlalţi pentru nenorocirile sau chiar pentru fărădelegile cuiva este, pentru cel ce caută, un mijloc prin care ego-ul îşi îndepărtează atenţia de la propria vină şi astfel îşi menţine controlul asupra inimii şi a minţii. Pentru omul de rând, este doar expresia emoţională a ignoranţei spirituale.

Prin studiul nostru al legii karmei, putem deduce că fiecare din noi trebuie să creştem, să devenim adulţi, şi să învăţăm să fim responsabili de acţiunile, deciziile, emoţiile, şi chiar gândurile noastre. Noi suntem cei responsabili pentru acele idei, în special acele impulsuri, pe care le acceptăm şi pe care le lăsăm să treacă sau le împingem înainte.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

3. Karma și grația

Minunea grație

Dacă neabătuta karma ar fi singura putere din spatele norocului sau nenorocului, ar fi un trist peisaj pentru cei mai mulți dintre noi. Noi nu avem nici cunoașterea, nici puterea și nici virtutea de a acumula multe merite bune. Din contră, noi avem toată ignoranța, slăbiciunea și aplecarea spre păcat pentru a acumula destul nemerit. Dar astfel este benevolența de dincolo de univers încât noi nu suntem lăsați singuri sub tratamentul karmei. Undeva acolo există o altă putere, puterea grației. Cele două operează împreună, deși nimeni nu poate prezice cât de mult sau cât de puțin dintr-una sau cealaltă se va manifesta în vreun caz particular.

Perspectiva după care karma operează ca o mașină automată nu este pe deplin adevărată; aceasta deoarece ea nu este una completă. Elementul ce lipsește este grația.

BCU "ȘTIINȚĂ" UNIVERSITY LIBRARY

Respingerea ideii de Grație se bazează pe o concepție eronată a ceea ce este ea, și în special pe credința că ea este un cadou capricios derivat din favoritism. Ea nu este, desigur, nimic de acest fel, ci mai degrabă o intrare în scenă a unei voințe mai înalte. Grația este simplu puterea transformatoare a Supra-eului ce este omni-prezent dar care este de obicei și după lege incapabilă de a se manifesta într-o persoană până când aceasta nu îndepărtează obstacolele în fața acestei activități. Dacă apariția sa este considerată impredictibilă, aceasta se datorează tendințelor rele karmice ce variază considerabil de la o persoană la alta în putere, volum, și lungime a vieții. Când karma ce le-a generat devine suficient de slabă, ele nu mai pot împiedica acțiunea sa.

Tot așa cum generația aceasta a trăit să vadă experiența gravitației înlocuită de experiențele de imponderabilitate ale cosmonauților, tot așa în toate generațiile au existat aceia ce au descoperit experiența karmei înlocuită de grație și de iertarea sa.

Eșecul în aprecierea rolului grației datorită credinței în legea karmică este tot atât de deplorabil ca și tendința de a o exagera datorită credinței într-o zeitate personală.

Nu trebuie să ne complăcem inactivi în fluxul întâmplărilor fiindcă noi am crede în destin. Supra-eul este mai adânc decât destinul. Supra-eul este omnipotent, legăturile lanțului Soartei cad la pământ la solicitarea sa; este mai rău a nu crede în Supra-eu și supremația sa decât a crede în destin și în puterea sa – nu că Supra-eul s-ar impune în fața destinului, ci numai îl dizolvă.

BCU IASI CENTRALA UNIVERSITARA

Supra-eul acționează printr-o lege inexorabilă, da, însă dragostea este o parte din lege. Grația nu violează nici un principiu ci mai degrabă își împlinește propriul principiu.

Unii au dificultăți în a înțelege locul lor exact în schema de lucruri a Grației. Dacă ei cred în legea recompensei, s-ar părea că nu mai este loc pentru legea Grației. Este adevărat că trebuie să ne îndreptăm comportamentul și să ne corectăm greșelile; că nu poate fi găsită nici o scăpare de la aceste datorii necesare. Dar acestea pot fi făcute în singurătate sau pot fi făcute cu gândul, amintirea și ajutorul Supra-eului. Această cale secundară introduce posibilitatea Grației. Aceasta se poate ivi numai dacă prima a fost urmată și numai dacă aspirația a reușit în a ridica conștiința la Supra-eu. Contactul de o clipă va fi suficient în acest scop. Ce se întâmplă atunci este că schimbarea interioară este completă iar ceea ce rămâne, consecința karmică neîmplinită este atunci anulată. Nu este oferirea a „ceva pentru nimic" , și nici întreruperea legii recompensei. Ego-ul trebuie să-și folosească voința pentru a se căi și îndrepta pe sine, în orice caz.

Buddha s-a aflat într-o țară unde preoțimea degenerată convinsese cu viclenie masele că orice păcat poate expiat, iar efectele sale prezente și viitoare ocolite, printr-un ritual, sacrificiu sau magie cu plată. El a încercat să ridice nivelul moral al acestui popor contestând negarea păcatului și afirmând dominarea riguroasă a legii karmice, stricta nealterabilitate a justiției nevăzute. Iisus, dimpotrivă, s-a aflat într-o țară, unde religia era proclamată cu asprime,„ochi pentru ochi, dinte pentru dinte". El deasemeni a încercat să ridice nivelul moral al poporului său. Dar o înțelepciune nu mai mică decât cea a lui Buddha l-a făcut să întâmpine situația subliniind iertarea păcatelor și îndurarea Domnului. „Legea recompensei aduce fiecărei om ceea ce merită și nici o formă religioasă exterioară nu va schimba lucrarea ei" este, de fapt, esența multor învățături budiste.

„Adevărat", ar fi spus Iisus, „însă mai există și legea iubirii, iubirea Domnului, pentru aceia ce au credința pentru a o invoca și voința pentru a i se supune". Hai să îngăduim că ambii profeți aveau dreptate dacă am considera că ei se adresau unor grupuri diferite, și că ambii au oferit genul de ajutor care era cel mai necesar fiecărui grup. Nu lăsați pe nimeni să conteste divinității o virtute ce este în posesia umanității. Răspunsul eu-lui mai înalt la penitența ego-ului este sigur. Și un asemenea răspuns poate parcurge întregul drum pentru a completa iertarea păcatelor.

Grația este o energie mistică, un principiu activ ținând de Supraeu care poate produce rezultate în câmpul gândirii, simțirii umane, și a celor carnale asemenea pe de o parte, sau în circumstanțele și relațiile karmei umane pe de altă parte. Ea este voința cosmică, nu doar o dorință pioasă sau un gând drăguț, și poate efectua miracole autentice sub legile sale neștiute. Astfel este puterea sa dinamică încât ea poate oferi clarviziune în realitatea ultimă tot atât de ușor cum poate ridica o persoană pe moarte înapoi la viață iarăși sau restaura instantaneu uzul membrelor pentru un handicapat.

Este speranță pentru toți fiindcă există Grație pentru toți. Nimeni nu este întratât de păcătos încât să nu mai poată găsi iertare, purificare, înnoire.

Aceia care cred că universul este guvernat de lege și că viața omenească, ca o parte a sa, trebuie deasemeni să fie guvernat de lege, găsesc greu de crezut în iertarea păcatelor, și în doctrina Grației din care este o parte. Dar să considerăm aceasta: că dacă omul eșuează în a-și însuși lecția și să-și îndrepte comportamentul, dacă el cade din nou înapoi la vechile păcate atunci deasemeni iertarea acestora cade automat. Legea re-

BUDDHIST CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

compensei nu este negată de iertarea sa însă propria sa lucrare este modificată de lucrarea în paralel a unei legi mai înalte.

Când supunerea totală a ego-ului este răsplătită de sfânta Grație a Supra-eului, îți este acordată iertarea pentru cel mai negru trecut iar păcatele tale sunt cu adevărat iertate.

Sunt trei tipuri de Grație: mai întâi, cea care are aparența Grației însă care de fapt descinde din karma bună din trecut și este în întregime auto-dobândită, a doua, cea pe care un Învățător o dăruiește discipolilor și aspiranților când există circumstanțele externe și interne potrivite – aceasta este de natura unei priviri temporare doar însă este folositoare fiindcă ea oferă o percepere a scopului, un simț al direcției corecte, și o încurajare inspiratoare de a continua Căutarea; a treia, când o persoană atinge cel mai deplin grad de realizare, acea persoană poate în anumite cazuri să modifice karma negativă suspendată sau să o nege la alții deoarece acesta a dobândit lecțiile particulare ce se cereau a fi învățate. Aceasta este evident în particular când Mâna Domnului îndepărtează obstacolele în calea lucrării asupra lor. Concepția filosofică a Grației o arată ca justă și rezonabilă. Este întradevăr foarte diferită de credința religioasă ortodoxă despre ea, o credință ce o privește ca pe o intervenție arbitrară a Puterii din Înalt în beneficiul favoriților ei.

Supra-eul nu violează legea consecințelor nici un moment. Dacă, prin propriile tale eforturi îi modifici efectele asupra ta într-un anumit moment, sau dacă același lucru este provocat de manifestarea Grației, totul este făcut în cadrul aceleiași legi încă – fiindcă nu trebuie uitat că afectarea selectată pentru o incarnare particulară nu epuizează întregul stoc de karma existent în sarcina unei persoane. Există întotdeauna mult mai mult decât afectarea unei singure vieți pământene. Ce se întâmplă

BCU ALBA IULIA UNIVERSITY LIBRARY

este că o bucată din karma bună este adusă la manifestare de-a lungul karmei rele, și de o asemenea natură și un asemenea moment încât să o neutralizeze complet, dacă eradicarea ei trebuie să fie rezultatul, sau parțial să o neutralizeze, dacă modificarea sa trebuie să fie rezultatul final. Astfel aceeași lege continuă să opereze, însă avem o schimbare în rezultatul operației ei.

Noțiunea de grație așa cum este ea redată în religia populară fost poate utilă maselor însă necesită o amplă revizie pentru căutătorii filosofici. Ea nu este acordată din capriciul unui Zeu Personal și nici numai după ce i se prestează muncă. Este mai degrabă mai mult ca emanație constantă permanentă a propriului Supra-eu al fiecărei persoane, întotdeauna disponibilă, dar la care trebuie să participăm fiecare din prin noi înșine. Dacă uneori ea pare să intervină special de partea cuiva, aceasta este o aparență datorată imensei înțelepciuni în alegerea momentului eliberării unei karme bune particulare.

Ar fi iertarea o imposibilă anulare a legii karmei? Nu există nici o ieșire dintr-o consecință karmică conducând la și creând o alta într-o serie nesfârșită și fără speranță? Eu cred că un răspuns la prima chestiune a fost dat de Iisus, și celei de-a doua de Eschil. Matei. 12:31: „De aceea vă spun eu, fiecare păcat și blasfemie va fi iertat oamenilor", a fost afirmația clară a lui Iisus. Cât despre dificila problema propusă de a doua chestiune, considerați soluția sugerată de Eschil: „Numai în gândul lui Zeus, orice ar fi Zeus". Karma trebuie să opereze automat, însă Puterea din spatele karmei cunoaște toate lucrurile, controlează toate lucrurile, controlează chiar karma însăși, *știe și înțelege când iertarea este de dorit.* Nici o minte omenească nu poate aborda acea Putere, și de aici Eschil adaugă fraza calificantă,„orice ar fi Zeus". Iertarea nu distruge legea karmei; ea completează opera acelei legi.„Noi toți muritorii avem nevoie de

iertare. Noi nu trăim așa cum am putea, ci așa cum putem", scria Menander cu aproape patru sute de ani înaintea epocii lui Iisus.

În Supra-eu găsim valoarea supremă și absolută deoarece el transcede planul ideației în sine. Supra-eul nu se poate separa de karma cosmică însă nu este supusă lucrării cauzalității personale deoarece nu se supune personalității, schimbării, relativității; fiind dincolo de limitele acestor idei ce apar în interiorul ei (a cauzalității personale). Când ajungem să examinăm natura realității ultime vom afla de ce este așa. Și astfel, karma personală nu poate opera în așa o sferă de absolut, oricât de rigid și inflexibil operează ea în lumea spatio-temporală a existenței relative. Faptul acesta că nu există cauzare personală în cel profund sens al existenței oferă o mare speranță umanității. Deoarece acesta face posibilă introducerea în viața umană și vicisitudinile ei a acestui total nou și neașteptat factor al grației. Este ca o centură de siguranță de care se pot agăța disperații muritori. Cel mai rău păcătos poate primi ceea ce nu a câștigat dacă se va căi cu sinceritate, va face toate îndreptările posibile, și se va întoarce către sublima credință. Indiferent de ceea ce va fi fost viața sa trecută, dacă, *prin schimbarea gândului și a faptei*, el poate reuși în a-și face auzită vocea în acea regiune înaltă este întotdeauna posibil ca de acolo să coboare acest dar al grației.

A existat o anumită chestionare asupra ideii de Grație. Este acceptat de creștini și hinduși și negat de budiști și jainiști. Totuși, chiar și aceia ce o acceptă au idei confuze și contradictorii privitoare la ea. Într-un sens general larg ar putea fi definită ca o schimbare benevolentă apărută fără propria putere a voinței a persoanei, ci mai curând de o anumită putere nu uzual sau normal a sa proprie. Dar fiindcă avem cu noi reziduuri ale reîncarnărilor trecute sub formă de karma, este imposibil majorității persoanelor să distingă dacă vreo întâmplare este rezultatul karmei sau al Grației. Însă uneori ei pot, de exemplu, dacă se trezesc de dimineață sau chiar în mijlocul nopții amintindu-și de vreo dificultate,

o anumită situație sau problemă, dar împreună cu aceasta sentimentul unei Prezențe Înalte și atunci cu acest sentiment începând să vadă lumină deasupra dificultății sau a problemei și în special începând să piardă oricare tensiune, neliniște, teamă, sau nesiguranță ce ar fi fost cauzată de aceasta. Dacă ei simt că reacțiile negative dispar și o anumită pace a minții le înlocuiește, și în special dacă modul de a acționa corect în situație devine clar, atunci ei experimentează Grația.

Intuiția - pe care Bergson a numit-o cea mai sigură cale către adevăr eradichează ezitările când ești în contact cu Supra-eul în rezolvarea unei probleme, primești o comandă directă ce să faci și atunci tu știi că este corect. Norii și ezitările și alternările ce se ivesc când te zbați între puncte de vedere contrare, se topesc. Pe când, dacă nu ești în contact cu Supra-eul, ci numai purtat de karma, atunci oscilezi înainte și înapoi cu emoție sau opinii.

Mai întâi, trebuie să încerci să te ridici, luându-ți timpul necesar și făcând efortul necesar. Atunci vei că o altă forță te ridică în mod gratuit – aceasta este reacția, Grația.

Invocarea grației

Credința în realitatea Grației și speranță în aparițiile sale este un lucru excelent. Dar ele nu trebuie preschimbate în alibiuri pentru lenea spirituală și păcatul moral.

BCU "SICENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Dacă Grația Supra-eului nu vine în ajutorul nostru, toate eforturile tale vor fi infructoase. Dar, pe de altă parte, dacă nu te manifești tu, este improbabil ca Grația să vină vreodată.

Faptul Grației fiind o apariție impredictibilă de mai sus nu înseamnă că noi suntem în întregime neajutorați în chestiune, că noi nu mai avem nimic de făcut. Putem cel puțin să ne pregătim atât pentru a atrage Grația cât și pentru a răspunde just când ea apare. Ne putem curăța inimile, antrena mințile, disciplina corpurile, și să oferim servicii altruiste chiar acum. Și atunci fiecare strigăt pe care îl emitem pentru a invoca grația va fi susținut și accentuat de aceste pregătiri.

Dacă există vreo lege conectată cu grația, ea este că așa cum noi oferim iubire Supra-eului tot așa noi ne obținem grația de la acesta. Însă acea iubire trebuie să fie atât de intensă, atât de mare, încât noi să sacrificăm voluntar timp și gândire acestuia într-o măsură care să arate cât de mult înseamnă acesta pentru noi. Pe scurt, noi trebuie să dăm mult pentru a primi mult. Iar iubirea este cel mai bun lucru pe care îl putem da.

Este un fapt că înalta putere dispensează grație tuturor, însă nu toți sunt capabili, doritori, sau gata de a o recepta, nu toți o pot recunoaște și atât de mulți trec pe lângă ea. Din această cauză oamenii trebuie mai întâi să lucreze asupra lor înșiși ca o pregătire.

Când devii conștient cu acuitate atât de datoria sacră de auto-evoluție cât și de slăbiciunea jalnică ce o aduci către ea, nevoia de a obține mântuirea și puterea transformatoare a Grației urmează în mod logic.

BCU IAȘI CENTRALĂ UNIVERSITARĂ LIBRARY

Tu eşti atunci psihologic pregătit de a o recepta. Nu poţi atrage Graţia la tine ci o poţi doar invoca şi aştepta.

Ideea de a-ţi cuceri propria natură joasă singur prin propriile tale eforturi nu lasă nici un loc Graţiei. Ar fi mai bine să găseşti o abordare mai echilibrată. Trebuie să înveţi din eforturile tale că ele nu pot prin ele însele să aducă tot ceea ce cauţi. Primul pas pentru a atrage Graţia este de a te umili în rugăciune şi a-ţi mărturisi slăbiciunea.

Graţia nu este o operaţie unilaterală. Ea nu este, aşa cum unii cred eronat, a obţine ceva gratuit. Nu există nimic gratuit nicăieri. Fiindcă atunci când Graţia începe să opereze, ea începe tot atunci să risipească acele calităţi negative ce o obstrucţionează. Ele vor rezista, însă dacă adopţi atitudinea corectă de cedare şi eşti dornic de a le lăsa să plece, ele nu vor putea rezista mult. Însă dacă te agăţi de ele fiindcă ele par o parte din tine, sau fiindcă ele par „naturale", atunci sau Graţia se va retrage, sau te va conduce în circumstanţe şi situaţii ce înlătură cu forţa obstrucţiile, şi în consecinţă dureros.

Graţia, dintr-o sursă deasupra şi dincolo de tine, este ultimul răspuns la toate întrebările tale, ultima rezolvare a tuturor problemelor tale, când intelectul tău eşuează cu una iar managementul tău propriu nu se descurcă cu celelalte. Iar prima chemare rugătoare pentru dar trebuie să continue prin amuţirea confuziei interioare şi liniştirea tumultului din mintea ta. Ego-ul trebuie să-şi recunoască propria necredibilitate naturală şi trebuie să-şi oprească activitatea sa persistentă, în meditaţie pasivă.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Două lucruri sunt cerute de la tine înainte ca Grația să se manifeste în tine. Una este capacitatea de a o recepta. Cealaltă este co-operarea cu ea. Pentru prima, trebuie un ego umil, pentru secunda, trebuie să-l purifici.

Sarcina ta este să deschizi o cale, să îndepărtezi obstacole, să câștigi concentrare, astfel încât grația Supra-eului să te poată atinge. Uniunea ambelor activități produce rezultatul.

Dacă toate eforturile tale sunt concentrate asupra auto-îmbunătățirii, atunci cercul gândirii tale va fi unul mic și limitat. Fleacul va deveni super-important în ochii tăi iar insignifiantul va deveni plin de înțeles. Este necesar să echilibrezi o atitudine cu cealaltă – supunere și credință în puterea Grației.

Aceia care cer Supra-eului să le acorde cea mai mare binecuvântare a sa, grația sa, ar trebui să se întrebe ce au avut ei de oferit Supra-eului – cât de mult timp, iubire, auto-sacrificiu și auto-disciplină.

Condițiile ce ajută la a face posibilă Grația include mai întâi, o viață mai simplă decât cea a civilizației moderne conduse de lucruri, și apoi, veneratia și comuniunea cu Natura.

Grația este în întregime operația Supra-eului însă tu poți ajuta la chemarea ei prin dorință și rugă, prin frecventa întoarcere a privirii de la mica ta persoană la acest sine mai mare. Astfel nici un strigăt sincer și susținut ce răsună de-a lungul unei crize spre aparentul vid nu rămâne

BCU IASI CENTRUL UNIVERSITY LIBRARY

neauzit de Supra-eu. Însă el trebuie să fie sincer în sensul de a fi rostit de faptele tale nu mai puțin decât de gândurile tale. Și trebuie să fie susținut în sensul de a fi o aspirație continuă și nu doar toana de o oră. Oamenii ce invocă sincer puterea înaltă nu o va invoca în van, deși răspunsul său ar putea lua o formă neașteptată, uneori nu prea în acord cu preferințele lor imediate, uneori mult dincolo de așteptările lor, însă întotdeauna pentru beneficiul lor real și nu aparent.

Dacă vrei grația trebuie să faci ceva pentru a o merita, precum încetarea pierderii de timp cu banalități sau bârfe și activități dăunătoare (fiindcă negative), purificarea caracterului, studiul revelațiilor înțelepților, reflectarea asupra cursului vieții, practicarea domolirii minții și disciplinarea emoțională.

Aceia ce caută grația ar trebui să facă ceva pentru a o merita. Să-i lăsăm să practice iertarea celor care i-au injuriat, să-i lăsăm să-și extindă mila asupra oricui se află în puterea lor sau în nevoie de ajutor.

Grația este întotdeauna oferită, într-un mod general, însă noi nu vedem oferirea, suntem orbi și astfel ea trece pe alături. Cum putem noi întoarce această condiție și obține vederea? Prin pregătirea condițiilor corecte. Întâi, demarcați o perioadă din fiecare zi – o perioadă scurtă pentru început – pentru retragerea din cursul obișnuit al trăirii exteriorizate. Cedați această perioadă interiorizării, meditației. Ieșiți din lume pentru câteva minute.

Oricine invocă Grația Supra-eului ar trebui să fie informat că el invocă deasemeni o lungă perioadă de trudă pentru auto-îmbunătățire și

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

constrângere auto-purificatoare necesară pentru a-l face apt de a primi acea Grație.

Este adevărat că Grația este ceva ce trebuie dat dintr-o sursă mai înaltă și alta decât tu însuți. Dar este deasemeni adevărat că anumite eforturi făcute de tine pot atrage acest dar mai devreme decât ar fi sosit altfel. Acele eforturi sunt rugăciunea, postirea periodică.

Grația poate fi o maturizare a karmei, sau un răspuns la un apel direct la o putere înaltă, sau poate veni prin apelul unui sfânt. Credința în Putere este recompensată prin Grație. Dacă apelul eșuează, karma adversă trebuie că este prea puternică. Materialiștii nu fac astfel de apeluri, așa că ei nu primesc Grația decât dacă acumularea faptelor bune le aduce karma bună.

Nu este posibil a înlătura pedeapsa erorilor trecute până când nu le lăsăm noi înșine să plece prin însușirea lecției lor pe deplin și sincer la inimă.

Durerea unui curs greșit al vieții, rezoluția de a o abandona, și pregătirea de a face îndreptări clare sunt pre-cerințele pentru a asigura Grația.

Confesiunea este o practică bună când este o recunoaștere sinceră și onestă că anumite acțiuni ale trecutului au fost greșite, fie pentru că ele erau simple imprudențe, fie deplin rele, că ele n-ar fi trebuit comise niciodată, și că dacă te-ai confrunta cu aceleași situații din nou vei încerca totul pentru a nu le comite. Remușcare, penitență, și o dorință de a face

BOU MASVIC CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

corecții sunt simțămintele emoționale ce ar trebui să acompanieze recunoașterea intelectuală dacă este să avem valoare efectivă in viitor. Potrivit obiceiului, sunt trei căi în care poate fi făcută confesiunea. Există calea anumitor religii, ce asociază prezența unui preot consacrat. Aceasta este util în principal aderenților acestor religii ce pot ajunge să aibă credință atât în dogme cât și în preoți. Dar fie că este făcută într-o atmosferă religioasă fie că nu, confesiunea către altă persoană are valoare numai dacă acel celălalt este cu adevărat de un statut spiritual superior celui al păcătosului și nu doar proclamat sau pretins așa. Dacă această garanție este prezentă, atunci confesiunea eliberează tensiunea păcatelor ținute în secret. În al doilea rând, există calea anumitor secte și culte, ce îi asociază prezența unui grup. Aceasta este deasemeni util numai pentru semenilor credincioși, și util într-un mod foarte limitat. Ea oferă un sprijin emoțional. Însă ea degenerează mult prea ușor în exhibiționism egoist. Este cu certitudine mai puțin dezirabilă decât prima cale. Confesiunea privată făcută în solitudine și dirijat către Sinele mai înalt al cuiva este cea de-a treia cale. Dacă păcătosul trăiește un sentiment de a fi curățat interior, și ulterior nu arată nici o tendință de a repeta păcatul, acesta va ști că această confesiune a fost efectivă și că Grația Supra-eului a venit la ei ca răspuns al actului. Este o greșeală a crede, totuși, că un singur act de confesiune este tot ceea ce este necesar. Poate fi, însă adesea un astfel de răspuns vine doar ca o culme a unei serii de asemenea acte. Este deasemeni o greșeală a crede că orice confesiune are vreo valoare dacă ego-ul păcătosului nu este umilit cu abjecție și făcut să simtă nu doar prostia și lipsa sa de valoare ci și dependența sa de puterea superioară pentru ajutor în atingerea înțelepciunii și auto-stăpânirii.

Dacă încerci să îndeplinești aceste condiții de sinceră auto-preparare, și dacă încerci să practici serviciul, compasiunea și amabilitatea, Grația va veni iar înțelesul ei va fi găsit. Fiindcă Grația deține o semnificație ce este foarte aproape de iubire, de iubirea ne-egoistă. Ceea ce ai dat celorlalți îți va fi returnat prin legea recompensei.

Prin iertarea celor care ne-au făcut rău, ne punem pe noi în poziția de a obține iertare pentru răul pe care noi înșine l-am făcut.

Dacă te faci vrednic pentru grație, nu trebuie să te îngrijorezi dacă o vei primi vreodată. Străduințele tale cinstite o vor merita mai devreme sau mai târziu. Iar aceasta este cea mai bună cale de a face din înzestrarea aceasta o întâmplare probabilă.

Poți cădea în descurajare uneori însă niciodată n-ar trebui să o lași să devină disperare. Aceasta ajută grației să vină .

Rugăciunea nu trebuie disprețuită de nimeni. Noi minimizăm puterea Supra-eului dacă nu acceptăm această afirmație. Atât timp cât suntem imperfecți, tot atâta putem găsi necesar să ne rugăm. Atât timp cât simțim lipsa a ceva , tot atâta va trebui să ne rugăm. Doar înțeleptul ce s-a integrat și fără dorințe nu necesită rugăciunea, deși înțeleptul se poate ruga pentru alții în modul său misterios și neconvențional. Nici nu putem spune că este întotdeauna greșit să te rogi pentru lucruri fizice: uneori poate bine. Însă o rugăciune ce este doar o petiție către o Ființă supranaturală de a ridica suferințele auto-meritate de la petiționar și nimic altceva, nu pot aduce alt rezultat decât confortul psihologic pe care i-l procură. Cu certitudine nu va afecta printr-un simplu aspect răsplata karmică ce este suferită. Va fi numai un zgomot în aer. În van protestează acesta în fața sorții. Dar o persoană ce se roagă ce combină cu sine efortul penitent pentru a altera defectul de caracter ce dă naștere suferințelor și care este un complement al unei tentative actuale de a repara ceea ce altcineva a greșit, ar putea să nu fie în van. Căința și reparația sunt factorii cei mai importanți ce pot face o rugăciune să aibă succes.

BOU SCIENTIA UNIVERSITY LIBRARY

Ele vor fi atunci o forță ce poate afecta karma personală deoarece ele introduc karma nouă și favorabilă...

Fie notat atunci că Dumnezeul căruia ne rugăm se află mai întâi în inima noastră. Când rugăciunea noastră produce un post-efect de ușurare sau pace, este probabil un semn că ne-am rugat just, dar când perplexitatea și tensiunea noastră apasă asupra noastră tot atât de greu ca și mai înainte, este probabil un semn fie că trebuie să ne rugăm iarăși și iarăși, fie că ne-am rugat greșit. Pe cât o rugăciune îți înalță gândurile deasupra micilor griji personale, pe atât de sigur este că îți va fi de ajutor pentru progresul tău. În măsura în care ea este un apel pur materialist sau total ipocrit către o zeitate antropomorfică pentru a culege beneficii materiale de un anumit fel, pe atât de sigur este inutilă pentru progresul fie spiritual fie practic. Cel mai bun mod de a apela contra principiilor karmei când ea își ia tributul dureros, este nu de a te ruga ci de a-ți schimba gândurile. Cu cât poți altera mai mult, cu atât mai bună va fi tendința gândirii tale, cu atât mai bună va fi în final viața ta exterioară.

Grația este puterea ascunsă ce lucrează alături de aspirația spiritului tău și de eforturile tale disciplinate. Aceasta nu înseamnă că ea va continua să lucreze dacă tu abandonezi și aspirația, și efortul. Se poate, dar mai ades nu va fi așa.

4. Lucrând cu karma

Oamenii se vor lamenta pentru trecutul lor nefericit, şi văita fiindcă ei nu pot desface aceasta; dar ei uită să desfacă viitorul nefericit pe care-l fac acum grăbit.

Dacă am considera din perspectiva întinsă a karmei, fiecare din îşi creează propria lume şi atmosferă. Aşadar, nu putem blama sau felicita decât pe noi înşine pentru confortul sau nenorocirea noastră. Ar trebui amintit, deasemeni, că utilizarea corectă sau incorectă a voinţei libere în prezent chiar acum decide condiţiile şi circumstanţele vieţilor ce vor veni.

Nu este un lucru de regretat dacă ai de înfruntat circumstanţe adverse, ci mai curând o provocare pentru ceea ce vrei să faci din ele. Ele reprezintă o triplă posibilitate: deteriorare, stagnare sau creştere. Când mintea ta s-a obişnuit suficient de mult timp cu aceste idei, şi când ele au fost recreate ca produse ale gândirii tale şi ca rezultat al experienţei tale, ele îţi vor permite să întâlneşti provocările destinului şi mutaţiile norocului cu o tărie şi înţelepciune necunoscute înainte.

BCU "LUCIAN BLAGA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Când învățătura pe care inevitabil o vei primi din rezultatele acțiunilor tale va câștiga acceptanță prin nevoia rațională pe deplin satisfăcătoare de cunoaștere și prin nevoia emoțională de justiție; când această idee atinge un anumit nivel , o forță izvorâtă din inimă și claritate intelectuală; când adevărul ei înnăscut este recunoscut ca fiind credibil iar justețea sa drept consolatoare, și când ea începe să fie dinamică în imaginea lumii; ea va începe atunci nu numai să-și exercite influența în viața ta exterioară dar nu poate măcar stopată de la a o influența. Acolo unde aparent ea nu reușește aparent aceasta, este întotdeauna fie din cauză că acceptanța este doar superficială și vocală, fie pentru că egoismul înnăscut și pasiunea nedisciplinată se impun în caracterul subconștient. În primul caz este cunoscută numai ca tradiție decăzută sau ca repetare papagalicească, așa cum atât de des se întâmplă în Orient. Prin acceptarea sa convențională, ea nu s-a transformat niciodată în convingere profundă, și în consecință a pierdut mult din latura disciplinară a eticii. În al doilea caz, complexele sunt la lucru fără știrea persoanei și îl împiedică pe acesta de a acorda deplină greutate doctrinei. Aceasta fiind spusă, este axiomatic faptul că tindem să facem în ultimă instanță ceea ce gândim și simțim.

Odată ce o serie de gânduri sau o faptă este destul de puternică, rezultanta sa karmică este tot atât de inevitabilă ca și o imagine pe un film fotografic expus. Când forța karmică a ajuns la o anumită dinamică, mișcarea sa înainte nu mai poate fi oprită deși ea poate fi modificată. De aceea există o maximă filosofică care spune să stopăm creșterile nedorite încă din faza de apariție și astfel să terminăm energiile karmice înainte ca ele să devină decisive inexorabil. Un gând ce nu a atins o anumită deplinătate a creșterii și putere nu va culege consecințe karmice. Impotanța înăbușirii gândurilor rele la momentul ivirii lor este arătată astfel. Calea de a combate o tendință proastă în cineva sau o mișcare rea într-o națiune este de a controla aceasta înainte de a lua viteză. Fiindcă este mai ușor să o fixezi la start când este relativ slabă decât mai târziu când devine relativ puternică.

Este un exercițiu valoros pentru tine să găsești unde începe exact responsabilitatea ta pentru necazurile tale, pentru a separa ceea ce este în realitate o proiecție externă a defectelor tale interioare de ceea ce este așezat asupra ta de un destin netrașabil sau un mediu formidabil.

Practica pitagoreică a auto-interogării nocturne cu astfel de chestiuni precum „Ce am făcut greșit?" și „Ce datorie am lăsat neterminată?" era una excelentă pentru a contra karma rea din concepere, așa cum era cealaltă practică a lor de a nu spune și face nimic pe când sunt sub influența pasiunii.

Karma este o parte din tine și nu te poți dispensa de ea. Dar așa cum poți face anumite schimbări în tine, tot așa ar putea fi un ecou corespondent în karma.

Numai când îți poți judeca momentele tale fortunate cu impersonalitate și fără regret, poți dezvolta capacitatea de a înțelege misterul destinului tău și de ce a luat un anumit curs particular și nu altul.

Karma este rezultatul precis a ceea ce o persoană gândește și face. Reacția ta la evenimente și situații este rezultatul precis a ceea ce ești, a stadiului tău în evoluție. Astfel, mai puține reacții și de aici o soartă mai bună pot veni doar atunci când îți ridici statutul evolutiv.

Oriunde ai merge îți iei totuși mintea ta, inima ta, propriul caracter cu tine. Acestea sunt autorii reali ai necazurilor tale. Nimic din exterior nu va schimba aceste necazuri atât timp cât tu nu începi să-ți schimbi viața psihică, adică, pe tine însuți.

Vrei ca derularea vieții tale exterioare să fie în acord cu concepțiile tale. Dar dacă nu ți-ai găsit încă armonia ta interioară cu Dumnezeu, în ciuda tuturor eforturilor tale nu va fi deloc așa.

Toate precauțiile talismanice, influențele pietrelor prețioase, și tot așa, fie amplifică, fie modifică celelalte influențe (karmice, de mediu, și personale) ce pot fi în lucru; ele nu sunt autonome. Mai mult poate fi făcut în această direcție prin schimbarea genului predominant de gânduri, și în special prin reținerea gândurilor noastre negative, dăunătoare și destructive, împreună cu rugăciunea pentru călăuzire.

Eforturile tale de a modifica efectele karmei rele (recompensa) trebuie, acolo unde poți localiza vreuna din ele la cauzele puse în mișcare în viața prezentă, să includă remuşcarea pentru greşelile celorlalți, la fel ca și pentru răul făcut ție însuți. Dacă sentimentul remuşcării nu vine natural la început, va fi așa după mai multe încercări de a reconsidera greşelile tale dintr-o perspectivă impersonală. Reflectarea constantă asupra păcatelor majore și erorilor din trecutul tău în modul corect, confruntând felul comportamentului tău actual cu felul în care ar fi trebuit să te comporți, ar putea în timp genera un sentiment adânc de durere și regret, a cărui intensitate te va ajuta să-ți purifici caracterul și îmbunătățești comportamentul. Dacă, printr-o astfel de retrospecție frecventă și imparțială, au fost învățate lecțiile comportamentului greșit din trecut, există probabilitatea ulterioară ca grația Supra-eului să șteargă karma rea înregistrată ce așteaptă a fi suferită, sau cel puțin să o modifice.

Nu invidia pe cei cu soartă bună. Zeii le-au alocat o porție de karma bună, însă când aceasta este epuizată ei vor fi deposedați de multe lucruri, cu excepția acelor posesiuni spirituale interioare.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Karma nu spune că o persoană născută în gheto trebuie să rămână acolo până la moarte. Ea îi pune acolo, e adevărat, însă depinde de ei să iasă de acolo prin uzul inteligenței și a eforturilor personale. Este adevărat, totuși, că ei nu pot face tot ce ar dori, deoarece ei trebuie să înceapă cu materialul existent și să se dezvolte de acolo. „Nici un general nu poate fi norocos dacă nu este curajos", spunea generalul Sir Archibald Wavell. La fel este și pe terenul de luptă al vieții. Trebuie să fim pregătiți să riscăm dacă dorim să părăsim terenul în triumf.

Odată ce ții la inimă legea consecințelor, nu vei injuria voluntar sau conștient altă persoană. Și aceasta este astfel fiindcă nu vei dori să îți aduci injurii ție însuți.

Trebuie să prevezi consecințele nu numai ale unei acțiuni ci și ale unei atitudini sau perspective.

Dacă ai vreo supărare față de altă persoană sau dacă conștient de sentimentele de furie, resentiment sau ură față de o altă persoană, urmează îndemnul lui Iisus și nu lăsa soarele să apună datorită mâniei tale. Aceasta înseamnă că tu trebuie să vezi cealaltă persoană ca exprimând rezultatul întregii sale experiențe îndelungate și concepții personale asupra vieții, și deci victima propriului său trecut, acționând mai puțin bine numai deoarece el nu știe altfel mai bine. Atunci înțelegi că orice greșeli s-ar fi făcut ele vor fi automat aduse sub penalitatea retribuției karmice. Prin urmare, nu este treaba ta să condamni sau să pedepsești cealaltă persoană, ci să ții piept și să lași legea karmei să aibă grijă de aceasta. Este treaba ta să înțelegi și să nu blamezi. Trebuie să înveți să accepți oamenii așa cum sunt ei, ne-condamnați. Ar trebui desigur să încerci să nu simți vreun resentiment emoțional sau să dai expresie la vreo rea-voință personală față de ei. Trebuie să-ți păstrezi conștiința proprie deasupra răului, faptelor greșite, slăbiciunilor sau vinovăției celuilalt și să nu le lași să pătrundă în conștiința ta – ceea ce se întâmplă dacă le permiți să provoace reacții negative în eul tău inferior. Ar trebui să depui un efort ime-

diat şi constant să dezrădăcinezi astfel de buruieni din viaţa ta emoţională. Dar modul de a face aceasta nu este prin a deveni orb la vinovăţia, defectele sau greşelile celuilalt. Şi nici nu trebuie să-ţi părăseşti drumul pentru a te asocia cu indezirabili.

Unii moralişti bine-intenţionaţi ce spun că discipolul n-ar mai trebui să caute răul în ceilalţi, sar în cealaltă extremă şi spun că ar trebui să căutăm doar ce este bun. Filosofia, totuşi, nu susţine nici una din ambele puncte de vedere, cu excepţia remarcii că noi nu avem căderea de a-i judeca pe cei mai slabi ca noi, şi încă mai puţină cădere de a-i condamna. Ea spune mai departe că a vedea numai binele în ceilalţi ar fi să avem o falsă imagine a lor, deoarece o imagine corectă trebuie să combine atât părţile luminoase cât şi cele întunecate. De aceea ea preferă mental să îi lase deoparte şi să nu facă nici o apreciere asupra lor, să-şi vadă de propriile probleme şi să le lase la aprecierea necruţătoare a propriei lor karme. Singura excepţie la această regulă este atunci când eşti obligat să ai relaţii cu altă persoană , ceea ce face necesar pentru tine să înţelegi caracterul persoanei cu care ai de-a face, însă chiar şi această perspectivă trebuie să fie corectă, justă, făcută calm, imparţială şi fără prejudecăţi. Şi mai ales, nu trebuie să trezească emoţii personale şi reacţii egoiste; pe scurt, trebuie să fii absolut impersonal. Însă este o raritate ca un discipol să trebuiască o astfel de excepţie. Trebuie să te reţii de la a da atenţie imperfecţiunilor şi neajunsurilor celorlalţi, şi cu certitudine nu ar trebui să îi blamezi pentru acestea. Ar trebui să îţi întorci privirea critică numai înspre tine însuţi – în afară cazului că eşti solicitat anume de ceilalţi să îi examinezi – şi să practici a te corecta, a te îmbunătăţi şi a te reforma.

Nu trebuie să ne temem să îi ajutăm pe ceilalţi fiindcă ne este teamă să interferăm cu karma acestora. Raţiunea trebuie să ne ghideze simpatia, este adevărat, şi dacă actul nostru caritabil tinde să implice beneficiarul într-o continuare a greşelii şi erorii ar fi mai înţelept să ne abţinem de la aceasta. Nu este generozitate a-i încuraja păcatul şi a-l confirma mai puternic în calea sa prostească. Ci legea karmei poate fi lăsată pentru a-şi urma cursul său cauzal. Întradevăr este posibil chiar ca ea să caute să ne utilizeze ca pe un mijloc de a modifica sau finaliza porţia particu-

lară de suferințe din cealaltă persoană. A refuza să ușurezi suferințele, omenești sau animale, fiindcă ar putea fi o interferență cu karma acestora este a aplica greșit cunoașterea legii karmei.

Deoarece noi am crede că karma operează pentru a produce în final o justiție uneori aproximativă, uneori adecvată, nu putem din această cauză, de exemplu, să stăm indolenți față de greșeala agresivă, cu încredere pasivă în operarea karmei. Deoarece ea trebuie să utilizeze anumite instrumente iar efectele sale nu se ivesc miraculos din aer. De aceea, nu trebuie ca noi să ne eschivăm dacă suntem chemați să cooperăm cu efectul său intenționat, să lucrăm cu operația sa intuită, și să punem acele cauze în mișcare prin care pot fi produse reacțiile sale.

Cea mai rea karma fizică este produsă de crimă. Aici penalitatea este de neevitat, oricât de tardiv. Ucigașul va fi el însuși ucis, deși nu neapărat în aceeași incarnare. Cea mai rea karma mentală este creată de ură. Dacă este suficient de intensă și prelungită, ea va da naștere unor boli destructive ce afectează carnea.

Nu este nimic reprehensibil în privința faptului de a avea obiecții conștiente față de apelul la efectuarea serviciului militar la un anumit stagiu de vârstă, deoarece ea derivă din idealuri înalte. Nu este o chestiune în care cineva ar putea să-ți dicteze ce ar trebui să faci, fiindcă această viziune trebuie respectată iar practica toleranței este recomandabilă în acest caz. Totuși, tu trebuie să realizezi deasemeni că nu este decât un moment de răscruce de care vei trece într-o zi. Exista o viziune posibilă mai înaltă însă dacă nu poți vedea justețea sa sau nu ai tăria interioară de a o însuși, nu trebuie să te îngrijorezi ci să faci ceea ce crezi tu că este just. Iar această viziune mai înaltă este de a-ți adânci simțămintele personale, de a realiza că fiind născut printre oamenii din țara ta și luând parte la

viața ei, ai preluat și responsabilitatea karmică de a o proteja în același timp. Dacă idealurile lor sunt diferite, aceasta nu te absolvă de responsabilitate. Doar o renunțare deliberată la cetățenie și schimbarea rezidenței în altă țară te-ar absolvi – și odată ce războiul a fost declarat este prea târziu. Cât despre ridicarea armelor și uciderea inamicului, dacă ar fi necesar, și din nou dacă este făcută în apărarea țării împotriva agresiunii unei națiuni agresive, nu este un păcat ci o virtute. Deoarece nu numai că tu faci asta doar pentru a te proteja pe tine, ci și pe alții. Sub acest aspect este cu totul neegoist. Mult depinde de motivul avut de tine. Dacă un soldat luptă cu dăruire ca și într-o misiune justă contra unui agresor nemilos, acel soldat acționează neegoist. Iarăși, simpla ucidere a unui corp fizic nu este un păcat, ci motivul ce a provocat acea ucidere o poate transforma într-un păcat sau nu.

Fiindcă noi considerăm karma ca fiind judecătorul ascuns al destinelor omenirii și că forța aceasta nu poate fi arbitrul final, noi nu putem înțelege că această forță poate fi utilizată în favoarea unei etici a nonviolenței... Înțeleptul nu acceptă doctrina mistică a nonviolenței din felurite rațiuni filosofice. Motivul său principal, cu toate acestea, este datorat faptului că el nu dorește să confirme greșitul în greșeala sa, și nici nu dorește să netezească drumul celei din urmă și astfel să încurajeze răul, și nici să fie partizanul celui greșit. Supunerea umilă dorinței agresorului îl face pe acesta să creadă că metoda sa merită, pe când o rezistență hotărâtă îl face să dea înapoi, naște îndoială și chiar oferă învățături dacă acesta suferă înfrângerea.

Pedepsirea unei crime fără educația etică însoțitoare este brutalitate neadecvată și ineficientă. Pedeapsa cu închisoare, în special, ar trebui pusă într-un cadru de instruire etică ce include karma. Fără o astfel de

normă, efectul său disuasiv nu este suficient pentru a-l face mai mult decât un semi-succes sau un semi-eşec.

Respinge tendinţele dăunătoare

Greşelile şi datoriile neplătite din vieţile anterioare sunt astăzi aici pentru a ne bântui. Dacă vrem să ne eliberăm de ele, trebuie ca noi fie să ne eliberăm de ego-ul nostru, fie să le contracarăm prin gânduri şi fapte cu caracter opus în mare cantitate.

Cine dintre noi are puterea să schimbe consecinţele acţiunilor sale din trecut? Putem face îndreptări, putem fi penitenţi şi suporta penitenţe. Le putem contra prin fapte bune de tipul opus. Dar este menirea karmei să ne facă să ne simţim responsabili pentru ceea ce facem, iar acea responsabilitate nu poate fi evitată. Într-un anumit sens, desigur, este un grad de libertate, o putere creativă, ambele aparţinând Eul-ui Înalt divin pe care îl deţine fiecare din noi.

Ce a fost a fost şi nu mai e nimic de făcut. Nu putem rescrie trecutul, nu putem repara acţiunile noastre greşite, nu putem face drpte greşelile pe care le-am făcut, rănile pe care le-am provocat, sau mizeriile pe care le-am cauzat atât celorlalţi cât şi nouă înşine. Însă dacă memoria trecutului nu poate fi ştearsă, atitudinile noastre din prezent faţă de ele pot fi schimbate. Putem învăţa din trecut, putem fi înţelepţi cu trecutul, putem încerca să fim mai buni noi şi faptele noastre, putem crea o karma nouă şi mai bună. Cel mai bun lucru, dacă am făcut toate acestea, ne putem dispensa de trecutul întreg şi învăţa să trăim eternul prezent prin saltul în adevărata Fiinţă, acel *Eu sunt* actual, nu *Eu am fost.*

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Dacă dorești să îți schimbi karma, începe prin a-ți schimba atitudinea: întâi, față de evenimente, oameni, lucruri, al doilea, față de tine însuți.

Pentru a anula efectele karmice ale unei fapte rele, fă contrariul acesteia, și în privința gândirii și vorbirii rele să cultivăm deliberat opusul acestora. Dacă ceva a fost luat de la o persoană, ceva ar trebui oferit voluntar, care să fie egal sau mai mare ca valoare.

De-ar fi adevărat că noi nu ne putem dori să fim fără karma noastră rea, Este tot atât de adevărat că noi o putem balansa cu karma noastră bună și astfel anula rezultatele primei. Buda, ce a fost unul din cei mai mari exponenți ai doctrinei karmei, a indicat că gândirea corectă și faptele bune ar putea schimba blestemele karmei în binecuvântări.

Fixația unei idei concentrate și persistente va exercita presiune din interior, ca și cum așa ar fi, și ar putea altera soarta karmei tale fizice. Karma este gândire tot atât de mult ca și fapte, dorință la fel ca și faptă. Una este sămânța care se fructifică în cealaltă și nu poate fi separată de aceasta. Această tăcută, secretă memorare în Inteligența Cosmică este ceea ce face posibilă lucrarea karmei, la fel cum sunetul codat într-un disc audio face posibilă audiția sunetului.

Ceea ce ne silește să acționăm într-un anumit fel este în parte presiunea mediului, și în parte presiunea sugestiei propriului nostru trecut. Uneori una este mai puternică, alteori cealaltă. Însă rădăcina întregii probleme se află în mintea noastră. Cultivarea sa corectă ne eliberează în mare măsură de cele două impulsuri.

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Urmărind viața noastră ideatică, păstrându-ne negativele, și cultivând idei pozitive, plini de încredere în legile înalte, de fapt noi începem procese ce eventual aduc îmbunătățiri vieții exterioare.

Ceea ce întârzie transformarea gândirii tale dinamice în modificări ale mediului tău sau alterări ale caracterului tău este greutatea karmei din trecutul tău propriu. Însă doar întârzie, și dacă tu mențiii o presiune a concentrării și ambiției, eforturile tale își vor eventual fructele lor.

Cu cât te comporți mai bine față de ceilalți, cu atât atitudinea lor față de tine va reflecta înapoi măcar în parte acea bunătate. Cu cât îți vei îmbunătăți condițiile tale mentale și morale, cu atât relațiile tale umane îți vor aduce înapoi un ecou al acestor îmbunătățiri.

Când toată maliția și toată invidia sunt clar alungate din natura ta, nu doar că tu vei fi câștigătorul prin caracterul îmbunătățit și karma mai bună, dar și aceia ce ar fi suferit ca victime ale vorbelor tale agresive sau gândurilor urâte.

Legea consecințelor este imuabilă fără arbitrar, dar eficiența sa poate fi uneori modificată sau chiar neutralizată prin introducerea a noi cauze sub forma gândurilor și faptelor opuse Aceasta desigur implică în schimb o schimbare abruptă în direcția cursului vieții. O asemenea schimbare noi am numi-o căință.

Karma nu abolește în întregime libertatea dar o limitează. Dacă rezultatele prezente ale cauzelor trecute ridică ziduri în jurul tău, printr-

BCU IASI CENTRE UNIVERSITY LIBRARY

un caracter mai bun și o inteligență mai evoluată noi cauze ar putea fi inițiate și alte rezultate ar fi obținute.

Noi toți trebuie să tragem consecințele faptelor noastre trecute. Asta nu poate fi schimbat. Dar bineînțeles că sunt fapte bune și fapte rele. Putem, până la un anumit punct, anula acele consecințe prin crearea de contra-forțe prin noi fapte, dar în ce măsură aceasta se va adeveri va diferi în mod necesar de la persoană la persoană. Oameni ce au cunoaștere și putere, ce sunt capabili de a practica meditația adâncă și de a-

Măsura acestei contra-influențe va fi măsura sincerității căinței tale, a refuzului de a face compromisuri cu tine însuți, a efortului de a-ți schimba modul de gândire, și a pașilor practici pe care îi faci voluntar pentru a compensa vechile greșeli față de ceilalți.

Ceea ce ți-ai însușit, ar putea veni în final de la sine, dacă afli ce calitate pozitivă trebuie să dezvolți în atitudinea ta, pentru a o înlocui pe cea negativă.

În facerea viitorului nostru, un rezultat mixt provine de la caracterul amestecat și contradictoriu al gândurilor, sentimentelor și dorințelor pe care le avem de obicei. Astfel, temerile noastre adânci pot contribui cu cota lor în provocarea a ceea ce noi nu dorim. Aici stă unul din avantajele afirmațiilor pozitive și a deciziilor clar definite în atitudinea noastră față de viitor.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Sunt unele ocazii când este fie prudent, fie înțelept să practici supunerea stoică. Însă în alte ocazii, este necesar să te lupți cu evenimentul sau mediul.

Dacă anumite rele sunt scrise în destinul nostru și nu pot fi evitate prin efort, este totuși uneori posibil să le minimizăm prin prudență.

Poți face tot ceea ce poți pentru a-ți ocoli destinul, dar cu toate că poți reuși în unele detalii, nu poți în celelalte. De exemplu, nu poți schimba culoarea pielii tale. Însă genul de experiențe ce cad în seama ta ca urmare a acelei culori sunt într-o anumită măsură supuse influenței și caracterului tău, în timp ce propria ta reacție emoțională la ele este în cea mai mare măsură supusă acestora.

Nu este nici o nevoie de pesimism atunci când caracterul tău pare să se confrunte cu nenumărate obstacole și când pare că tu ajungi într-un impas ce nu aduce nimic decât un sentiment de mare frustrare. În asemenea momente, trebuie să îți amintești că karma poate începe să-și lucreze propriile planuri și că o reorientare a activităților poate fi indicată. Ar trebui să faci tot ceea ce poți pentru a-ți crea oportunități specifice și astfel să scurtezi timpul așteptării. Aspirantul evoluat nu cade în categoriile convenționale și de aceea tu trebuie să te zbați pentru un nou drum al tău. Este nevoie de curaj, încredere, imaginație, intuiție, și de abilitatea de a recunoaște oportunitățile karmice și de a obține maximul din ele.

Își poți încheia întotdeauna corect rugăciunea prin a solicita îndrumare, și uneori prin a cere iertare. O astfel de cerere poate găsi justificare, totuși, numai dacă nu este o cerere de a interfera cu karma, numai

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

dacă vine după recunoașterea răului făcut, perceperea slăbiciunii personale, confesiunea ducând la remușcare, și un real efort de a impersonalizare penitentă și evoluție morală. Eternele legi ale karmei nu vor înceta să opereze numai la simpla cerere și nu-și pot viola propria integritate. Ele sunt impersonale și nu pot fi păcălite pentru a acorda privilegii speciale sau favoruri arbitrare față de nimeni. Nu există vreo scăpare ieftină și facilă în fața lor. Dacă vrei să eviți consecințele dureroase ale propriilor păcate, trebuie să te ajuți de chiar aceste legi pentru aceasta, și să nu încerci să le ofensezi. Trebuie să pui în mișcare o serie de noi cauze ce vor produce consecințe noi și mai plăcute ce pot fi ca un antidot pentru cele de dinainte.

Există și un secret ca gratificație ce se împletește cu porunca de aservi umanitatea. Oricine se dedică unui asemenea serviciu va primi inevitabil o răsplată ca un bumerang într-o zi, când ceilalți se vor arăta gata de a-l servi pe el. Deoarece karma este o lege divină ce ne readuce orice am fi oferit. Întinderea și adâncimea serviciului tău vor marca întinderea și adâncimea celei pe care umanitatea o vor extinde către tine. Doar forma sa va fi diferită deoarece aceasta va depinde atât de circumstanțele dominante, cât și de dorința ta conștientă sau subconștientă. Ea ar putea avea doar forma mentală sau emoțională. Morala acestui fapt este că altruistul înțelept nu pierde nimic în final prin altruismul său, deși altruistul nesăbuit poate pierde mult din consecința karmică datorită nesăbuinței sale.

Sfântul Pavel, urmându-l pe maestrul pe care nu l-a văzut niciodată în carne și oase dar îl cunoștea atât de bine în spirit, punea toate celelalte virtuți în urma compasiunii. Oare cei puțini ce încearcă să fie buni creștini, sub acest aspect cel puțin, își pierd timpul în întregime? Așadar, yoghinii ce și-ar aboli orice efort pentru a aduce servicii și s-ar concentra numai asupra realizării de sine. Și totuși, nici Iisus și nici Pavel nu erau simpli sentimentali. Ei cunoșteau puterea compasiunii în a dizolva ego-ul. Era astfel o parte din codul lor moral. Ei cunoșteau, deasemeni,

un alt motiv pentru să practice comportamentul altruist și să adopte atitudini nobile. Cu ajutorul lor putem aduce o apariție a karmei rele la un final mai timpuriu și chiar să prevenim manifestarea unei alte apariții ce altfel ar fi fost inevitabilă.

Acceptă, îndură și depășește

Fiecare dintre noi are propria sa povară de karma rea. De ce fel și cât de grea sunt importante, însă mult mai important este cum o purtăm.

Filosofia niciodată nu încurajează o atitudine pasivă față de legea recompensei, dar ea nu cade în eroarea unor școli de gândire rătăcite ce își fac iluzii false.

Până într-un anumit moment, cursul destinului cuiva este înăuntrul sferei de influență a aceluia, și chiar control, însă nu și dincolo de acest moment.

Este înțelept să te supui inevitabilului, dar mai întâi este necesar să fii sigur că este inevitabilul. Sunt momente în care este mai înțelept să te lupți contra destinului precum un tigru capturat, și altele în care este mai înțelept să stai tot atât de calm în prezența sa precum o pisică lângă căldură.

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Resemnarea față de circumstanțe, adaptarea la mediu, punerea în acord cu inevitabilul, și acceptarea ineluctabilului, oricât de rezervat - acestea au locul lor la fel de mult ca și utilizarea voinței libere agresive.

Este sarcina înțelegerii să învețe când să atace dificultățile cu fruntea sus și când să le ocolească cu răbdare și istețime. Există un timp potrivit pentru toate evenimentele. Dacă ele se întâmplă prea devreme, atunci consecința va fi o mixtură de bine și rău, tot așa ca și atunci când ele se întâmplă prea târziu. Dacă, totuși, cineva are răbdarea de a aștepta momentul potrivit, și înțelepciunea de a-l recunoaște, atunci rezultatele vor fi doar cele bune. Karma își face apariția de îndată ce survine combinația de factori favorabilă.

A te strădui mult pentru un obiectiv care merită, și a te resemna la a-l abandona dacă destinul este advers realizării sale, nu este același lucru cu a nu face nimic în această direcție și a lăsa obiectivul în întregime la voia sorții. A elimina din Sinele cuiva cauzele evitabile ale nenorocului și necazurilor, dar să înduri înțelegător pe acelea ce fac parte din lotul de neevitat al existenței umane, nu este același lucru cu a lăsa acele cauze să rămână neatinse în timp ce accepți orb efectele lor drept soarta.

Încercarea făcută într-un mod greșit ne împiedică și încercarea într-un mod corect ne ajută. Răzvrătirea împotriva sorții nu ajută, acceptarea și corectarea, în schimb, da.

Dacă uneori trebuie să rezişti viguros deciziilor soartei, este tot așa de corect că trebuie să te apleci resemnat în fața lor alteori. Fiindcă dacă nu ai învățat lecția abandonării când este înțelept să pleci, atunci fiecare

efort greșit al degetelor tale de a se prinde de ceva împotriva acelor decizii îți vor aduce doar durere continuă și inutilă. Nu trebuie să te revolți contra lor orbește. Cum să înțelegi ce curs este de urmat e ceva ce trebuie să deduci de unul singur. Nici o carte nu îți poate spune asta, dar intuiția ta verificată de rațiune sau rațiunea iluminată de intuiție poate face asta.

O asemenea intuiție trebuie să fie atent distinsă de pseudo-intuiție, care este un simplu ecou al propriilor tale complexe emoționale, prejudecăți înnăscute, sau gândirii tendențioase. Prima este o șoaptă autentică a Supra-eului tău. Supra-eul etern reține nenumăratele sale amintiri a personalităților sale în soluție, așa cum au fost, încât acestea ar fi dar totuși nu sunt. El dorește numai ceea ce este meritul tău karmic de-a lungul acestor vieți succesive, și care este întotdeauna ceea ce te va compensa în mod just pentru caracteristicile pe care le-ai manifestat prin acțiunile tale. Și deoarece Supra-eul este sursa acestei corecții karmice, se poate spune că fiecare dintre noi este propriul său judecător. Fiindcă nu trebuie uitat niciodată că în mod fundamental Supra-eul este propria ființă centrală a fiecăruia, nu este ceva străin sau îndepărtat de tine.

Care este folosul în a te amăgi singur cu fraze pompoase despre libertatea noastră de a modela viața sau cu sentințe sonore despre capacitatea noastră de a ne crea soarta? Faptul rămâne că noi toți suntem ținuți în mâna karmei, că trecutul ne limitează prin tot ceea ce înconjoară, și cu cât îmbătrânim cu atât se îngustează aria puținei libertăți ce mai rămâne. Desigur, putem să facem tot ce putem pentru a modela viitorul și îndrepta trecutul, însă deasemeni putem fi resemnați la a îndura meditativ tot ceea ce ne va veni sau rămâne cu noi, orice am face.

Un astfel de fatalism calificat și iluminat nu trebuie să ducă la o paralizie a voinței și pasivitate a intelectului. Acesta nu se lamentează emfatic că noi nu putem face nimic pentru a ne schimba soarta în mai bine sau, mai rău, suntem lăsați fără măcar dorința de a o schimba. Nu—acceptarea soartei pe care o doctrină ne învață nu este mai puțin luminată

sau calificată decât acest fatalism. Efectul asupra acelora ce nu doar cred în acesta dar îl și înțeleg, tinde către atingerea echilibrului între resemnarea umilă și rezistența hotărâtă, către evaluarea corectă a tuturor situațiilor astfel încât cu adevărat inevitabilul și personal alterabilul sunt văzute ca ceea ce sunt ele. Acesta ține de voința Domnului dar nu neagă din această cauză voința noastră proprie.

Putem suferi înfrângeri într-un spirit de resentiment amar și pesimism melancolic. Ambele atitudini sunt total neprofitabile. Există o a treia cale mai bună - a face din înfrângere punctul de pornire al unei înaintări diferite. Aceasta se poate face prin, mai întâi, o auto-examinare cu sinceră lipsă de rezerve și cercetătoare pentru a descoperi erorile și a confesa greșelile, și a doua, prin faptele corectărilor penitente și forjarea unui nou aspect către exterior.

Dacă obligațiile karmice ar trebui să fie îndeplinite, cel puțin aceasta nu va fi făcută în ignoranță totală. Va fi făcută atât cu resemnare mai curând decât cu ură, cât și cu speranța unui câștig mai mare.

Ar trebui poate să înveți cum să te acomodezi cu ceea ce nu poți controla sau evita. Aceasta este supunerea, însăși numele - Islam- unei religii dăruite lumii de Mohammed. Dar dacă trebuie accepți anumite lucruri, nu înseamnă că a te acomoda cu ele implică și aprobarea lor. Înseamnă mai curând că încetezi să protestezi sau să te îngrijorezi datorită lor.

Chiar dacă simțul tău intuitiv te avertizează asupra unui eveniment iminent, de o asemenea manieră încât tu știi că este inalterabil predeterminat și inevitabil, incapacitatea ta de o împiedica să se întâmple nu tre-

BCU IAȘI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

buie să te oprească de la a face toate pregătirile posibile pentru a te proteja și astfel să suferi mai puțin decât dacă ai fi făcut altfel. O astfel de avertizare nu poate decât să fie utilă și te salvează de la căderea în panica în care îi poate arunca pe ceilalți teama de neașteptat.

Când și când karma lansează încercări și necazuri ce nu sunt îndurate cu plăcere. Tot atunci ele au ceva să ne învețe—Chiar și numai vechea lecție a nevoii de a găsi o mai satisfăcătoare viață interioară pentru a compensa tranzitoriul și vicisitudinile vieții exterioare. Nu poți scăpa de acestea atât cât trăiești pe pământ dar poți spera să le înțelegi și eventual să-ți stăpânești reacțiile mentale la acestea. În aceasta se află pacea și înțelepciunea. Întotdeauna există o parte a noastră sau a soartei noastre ce rămâne total în afara controlului nostru. Orice am face nu o putem schimba. Este atunci mai prudent să conștientizezi inevitabilitatea acestei condiții decât să pierzi energie într-o luptă inutilă. Uneori poți chiar întoarce aceasta în favoarea ta. Dar cum ai ști tu că aceasta inevitabilitate, decizia sorții, există? Prin faptul că indiferent cât te-ai strădui să o modifici, eșuezi.

Intern și extern, aflăm prin experiență că un anumit segment de arc al soartei ne este rezervat și trebuie să se consume. Este futilă tentativa de a depăși acel segment; înțeleaptă este supunerea ce se află între acele limite. Trebuie să îi lăsăm direcția principală pe care trebuie să meargă viața noastră mentală și fizică. Gândurile ce ne vor mișca pe noi și evenimentele ce ni se vor întâmpla major sunt deja marcate în puncte ale acelui arc. Nu este nimic arbitrar, totuși, în aceasta, deoarece gândurile și evenimentele sunt interconectate și ambele împreună sunt mai departe conectate la o naștere interioară în lungile serii ce alcătuiesc viața omenească pe această planetă.

Dacă așa e modul în care trebuie să fie viața ta, dacă acesta e modul în care au căzut cărțile destinului tău, și dacă vocea ta interioară îți cere să o accepți după ce vocea ta exterioară te-a dus la încercări nereușite de a o schimba, atunci trebuie să existe o rațiune clară pentru această situație. Caută această rațiune.

Acceptă total și fără ezitare karma realizată de tine, chiar dacă sub condiția de a cere să fii iertat pentru păcatele tale, fiindcă este numai rezultatul just. Cere în schimb să ți se arate cum să depășești slăbiciunea care a fost cauza.

Chiar dacă accepți nenorocirea ca având vreun mesaj din care trebuie să înveți, vei fi capabil să o suporți cu demnitate mai degrabă decât cu amărăciune.

Trebuie să învățăm să lăsăm în urmă, să renunțăm voluntar la ceea ce destinul a hotărât că trebuie să ne ia. O astfel de acceptare este singura cale de a găsi pacea și singurul drum efectiv către o fericire durabilă. Trebuie să încetăm să ne privim posesiunile și relațiile individuale ca fiind date odată pentru totdeauna.

Există forțe ce ne predetermină destinul iar noi trebuie să știm când să câștigăm bătălii—precum Napoleon—prin retragere, prin supunere față de decizia Sorții. În ultimul capitol al cărții Învățătura ascunsă de dincolo de Yoga, o tehnică utilizată de maeștrii boxeri a fost recomandată ca furnizând un excelent principiu cu care să întâmpini inevitabilele lovituri ale ciclului karmic rău. O altă ilustrare a acestui aspect ce va fi de utilitate este în Jiu-jitsu, al cărui principiu este de a cuceri adversarul prin

a-i ceda teren de o manieră atât de iscusită încât el este forțat să își folosească propria forță fie pentru a se apăra fie pentru a-și suprasolicita mușchii. Astfel putem cuceri inalterabila karma rea prin strângerea pentru ea, dar în final obținerea de la ea, a unei asemenea înțelegeri și mod de reacție încât să ne ridicăm mai sus decât înainte.

Când ai realizat această supunere, ai făcut ceea ce ai putut ca ființă omenească în privința aceasta și întors complet rezultatele către sinele mai înalt, ai analizat repetat lecțiile sale și le păstrezi adânc în inimă, problema nu îți mai aparține ție. Ești eliberat de ea, dezlegat mental de karma sa, oricum ar fi fizic situația. Știi acum că orice s-ar întâmpla se va întâmpla pentru mai bine.

O situație de mariaj deplorabil se poate schimba complet în mai bine sau, dacă nu, o a doua căsătorie s-ar putea dovedi una mai fericită, dacă este o suficientă îmbunătățire în gândire pentru a afecta karma implicată.

Nu vei fi karmic liber de o relație neplăcută până ce nu te-ai eliberat mental de toate gândurile negative și actele negative ce o privesc. Atunci forțele karmice exterioare te vor elibera, sau altfel ți se va arăta în interior cum să te eliberezi în exterior.

Nu este necesar ca tu să rămâi căsătorit pentru a plăti datoria karmică, și nici pe de altă parte nu ești liber să îți urmezi dorințele personale în chestiune. Este o greșeală să gândești că o astfel de datorie trebuie să continue a fi plătită până la finele vieții cuiva. Totuși, trebuie să fie

plătită dacă drumul și viața interioară a aceluia nu sunt obstrucționate. Numai vocea conștiinței tale mai adânci pot decide în această chestiune.

Situațiile specifice vieții de familie nu rareori aduc împreună două suflete a căror relație karmică nu este de iubire ci de ură. Ele pot fi aduse împreună ca frate și soră, sau chiar ca soț și soție. Care ar trebui să fie atitudinea filosofică a unuia către celălalt? Luând un exemplu concret și presupunând cazul dezacordului marital, și fără prejudecăți asupra metodelor practice cum ar fi divorțul sau separarea—ce pot fi considerate necesare—se poate spune că partenerul mai luminat ar trebui să-l privească pe celălalt mai întâi ca pe un agent revelator ce-i pune sub o lumină puternică propriile sale vine, iar apoi ca pe un laborator în care acesta poate experimenta eradicarea unor astfel de vine. Astfel dacă soția izbucnește frecvent în accese de furie pasională, sau exprimă constant o iritare abuzivă, provocările ei nu ar trebui lăsate să producă supărarea soțului ci mai curând autocontrolul său latent; lipsa ei de considerație ar trebui să provoace nu lipsa corespunzătoare din partea lui ci mai degrabă mai multă considerație. În acest fel, situația provocată de comportamentul ei poate fi convertită într-o oportunitate de a accede la lucruri mai înalte. Fiecare ceartă domestică, fie cât de mică, ar trebui să-l facă capabil să arate câte ceva din aspectele divine din interiorul lui. Din nou, chiar presupunând că cei doi sunt radical nepotriviți între ei și mai devreme sau mai târziu vor trebui să se despartă, nefericirea astfel cauzată ar trebui să fie utilizată de partenerul mai luminat pentru a fi mai determinat a-și câștiga independența de lucrurile exterioare pentru a fi fericit, și pentru a deveni mai încrezător în acele satisfacții interioare pe care numai ce este mai bun în intelect le poate obține. Mai mult, ele ar trebui să facă acea persoană să înțeleagă că ea ispășește karma trecutului auto-dobândită prin impulsivitatea, stupiditatea sau pasiunea sa.

BCU IAȘI THE ANNIE BESANT LIBRARY

5. Karma şi Marea Eliberare

Privilegiile iluminării pot fi justificate numai pe baza karmei—„Al meu, a mea, va veni la mine", cum a intuit poetul.

Tot aşa cum trebuie să privim lumea în modul dual al înţelegerii ei imediate şi ultime, tot astfel trebuie să găsim iluminare într-un mod dublu prin eforturile noastre auto-creatoare cât şi prin receptarea graţiei.

Nimeni nu este exclus de la acea primă atingere a Graţiei care îi porneşte pe drumul căutării. Toţi o pot primi şi, în final, toţi o primesc. Dar vedem peste tot în jurul nostru mărturii abundente că o persoană nu va fi gata pentru aceasta până ce ea nu are destulă experienţă a lumii, destulă frustrare şi dezamăgire pentru a-l face să se oprească şi a-l face mai umil.

A ajunge la conştiinţa Supra-eului este un eveniment ce se poate întâmpla doar prin graţie. Totuşi există o relaţie între acesta şi efortul care l-a precedat, deşi nu este o relaţie exactă, definită şi universal valabilă.

Aspiranţii ce depind unic de eforturile lor fără a primi ajutor de a se auto-îmbunătăţi vor simţi cu toate acestea într-o zi nevoia de o putere

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

exterioară pentru a le oferi ceea ce ei nu pot obține prin ei înșiși. Misiunea pe care și-au asumat-o nu poate fi făcută perfect sau complet doar de ei înșiși. Eventual, va trebui ca ei să meargă în genunchi și să se roage pentru Grație. Ego-ul nu se poate salva singur. De ce? Fiindcă , în secret, acesta nu vrea acest lucru, pentru că el ar însemna propria sa dispariție. Astfel că dacă nu îl forțezi tu să caute Grația, toate demersurile tale vor aduce numai un rezultat parțial, niciodată unul satisfăcător. aceia ce spun că ideea de Grație violează conceptul legii universale, nu privesc suficient de adânc. Deoarece ei ar vedea atunci că dimpotrivă ea îndeplinește legea efortului minții individuale, în care cred ei, prin completarea sa cu legea activității Inteligenței Universale în interiorul individului, în care ei ar trebui deasemeni să creadă. Dumnezeu nu poate fi separat de umanitate. Ultima nu poate trăi într-un vacuum.

Destinul ego-ului este de a fi ridicat la Supra-eu, iar acolo să se sfârșească, sau , mai exact, să se transceadă. Însă deoarece acesta nu vrea să își aducă voluntar sfârșitul propriei existențe, o putere din exterior trebuie să intervină pentru a realiza această ridicare. Această putere este Grația și acesta este motivul pentru care apariția Grației este imperativă. În ciuda tuturor aspirațiilor și rugăciunilor sale, a protestelor și autoacuzațiilor sale, ego-ul nu dorește ascensiunea finală.

Efortul propriu constant poate diminua egoismul dar nu îl poate elimina. Actul final este imposibil fiindcă ego-ul nu se va jertfi voluntar. Ceea ce efortul propriu face este de a prepara calea pentru o forță viitoare ce îl poate elimina și astfel face operația efectivă și succesul e posibil. Ceea ce ea face în continuare este de a dezvolta inteligența și intuiția și de a ameliora caracterul, ce deasemenea pregătesc individul și atrag acele forțe. Ele nu sunt altceva decât iertare, însănătoșire, și, în special, puterile transformatoare ale Grației.

Cum poate efortul propriu al ego-ului să producă iluminarea? Ea poate doar să netezească calea pentru aceasta, să curețe mijlocitorul ei,

și să îndepărteze slăbiciunile ce o obturează. Însă lumina înțelepciunii este o proprietate a ființei cele mai interioare—Sufletul—și deci numai aceasta o poate aduce la tine. Cum poate ego-ul să ofere sau atingă ceva ce aparține Supra-eului? Nu poate. Numai divinul poate oferi divinul. Altfel spus, numai prin grație poate fi atinsă iluminarea, indiferent cât de ardent muncești pentru acest lucru.

Atunci când eforturile tale te-au adus la un anumit punct, tot ce fac acestea este să fie puse deoparte sau împinse încet înainte de o altă putere—Sinele tău mai înalt. Ceea ce se întâmplă cu adevărat este că energia sau puterea pe care o utilizezi se aprinde spontan. Acest lucru este ceea ce face posibil să faci, să ți se facă, să obții. Punctul de maximă importanță este că outerea activă nu este propria ta voință, ci este în realitate o vizită a ceea ce trebuie să numim Grația. Este puternic simțită, această experiență a puterii mai înalte sau a Sinelui mai înalt.

Inerția spirituală ce ține majoritatea oamenilor în dezinteres față de Căutare este ceva ce ei nu vor căuta să depășească din proprie inițiativă. Viața va trebui deci să facă aceasta pentru ei. Metoda sa principală este de a-i face să sufere prin durere, pierdere, dezamăgire, boală, și moarte. Însă astfel de suferințe sunt sub karma și nu arbitrar, intermitente și nu continue, sunt presărate cu bucurii și nu copleșitoare. Așa încât rezultatul lor își face apariția în cet.

În anumite cazuri, când cineva destinat pentru o mare avansare pe calea spirituală refuză voluntar să o parcurgă sau amână acest demers pentru o perioadă viitoare, Supra-eul își va întinde mâna adesea și va transmite karma ambițiilor frustrate, speranțelor dezamăgite, și chiar a sănătății frânte. Atunci , în disperare, agonie, sau durere, călătorul va bea din cupa renunțării voluntare și va purta hainele zdrențuite ale negării de sine. Ego-ul său își pierde forța datorită suferinței. Adevăratul său ina-

mic în drumul său este "eu", fiindcă este cauza suferinței materiale și a angoasei mentale, în timp ce blochează poarta către adevăr. Cu cât evenimentele lumești îl deprimă mai mult, cu atât el va învăța să se retragă din depresia sa mai mult înspre uitarea contemplării spirituale. Este suficient pentru ca un adept al misticismului să-și găsească în acest mod pacea temporară, dar nu și pentru un adept al misticismului filosofic. Atunci când el a fost atras către această viziune impersonală, el poate privi înapoi la viața sa trecută și înțelege de ce atât de mult din ceea ce s-a întâmplat trebuia să se întâmple.

Dincolo de karma personală

Lucrarea karmei tale nu ar ajunge niciodată la un final dacă egoismul tău nu ar avea un final. Ar fi un cerc vicios din care nu ar exista scăpare. Însă când simțul identității personale, care este cauza și esența sa, este abandonat, karma neîmplinită este abandonată deasemenea.

"Există două feluri de imortalitate (atât timp cât eul inferior domină conștiința): mai întâi, "neîncetata" evoluție a ego-ului, dezvoltându-se gradual prin toate manifestările sale; și, în al doilea rând, adevărata imortalitate a eternului, imuabilului Sine Real—sau Supra-eu—ce se află mereu dedesubt și susține pe cel anterior.

Referința mea de a nu te agăța de ego înseamnă simplu că noi trebuie să învățăm arta de a părăsi ceea ce este tranzitoriu în noi și în existența noastră—ceea ce poate supraviețui numai temporar. Individualitatea Reală—simțul și sentimentul de simplă Ființă—nu poate pieri niciodată, și este adevărata imortalitate. Nimeni nu este solicitat să sacrifice tot interesul și aprecierea "lucrurilor": poate continua să le aprecieze—cu condiția înțelegerii tranzitoriului acestora și de a nu se auto-amăgi supraevaluându-le. Profeții spun doar că viața eternă nu poate fi găsită în astfel de lucruri.

Unde ar fi speranța pentru omenire dacă nu ar fi Grația, ci numai karma? Dacă a luat atât de multe ere pentru a colecta povara karmică pe care o purtăm acum, atunci va necesita o perioadă similară pentru dezlegarea de ea—sarcina restrictivă va continua prin fiecare incarnare până când fiecare din noi moare iar și iară—în afară de cazul că individul colector, ego-ul, nu mai este prezent pentru a reclama aceasta. Dar a anula propria existență este imposibilă prin propriile eforturi, totuși posibilă prin non-eforturi, supunerea sa, abandonul său în Puterea Supremă, prin a nu mai clama identitatea sa personală. Ceea ce apare, când se realizează, este Grația fiindcă ea nu este fapta noastră.

Secretul ultim al Grației nu a fost niciodată rezolvat de aceia ce nu știu că reîncarnarea anterioară contribuie la ea. Unii oameni o primesc numai după ani de aspirații ardente și trudă, însă alții, precum Francisc d'Assissi, au primit-o pe când erau nepregătiți și neaspirând le ea. Candidații obișnuiți nu-și permit să riște în această chestiune, nu pot risca să piardă toată viața așteptând pentru o improbabilă vizită a Grației. Mai bine ei și-ar oferi avutul, dedica viața și sacrifica iubirile unei pasiuni atotconsumatoare pentru Supra-eu, dacă doresc ca puterea Grației să curgă spre ei. Dacă ei sunt incapabili de a se dărui atât de total, să-i lăsăm să facă următorul cel mai bun lucru, care este de a găsi pe cineva căruia i-a fost acordată Grația divină și care a fost transformat interior de ea. Ei pot deveni discipolii acestei persoane, și ei vor avea atunci o mai bună șansă de descindere a Grației asupra lor decât ar fi avut dacă ar fi mers singuri.

Impulsul de a te elibera de limitările destinului personal și de constrângerile circumstanțelor exterioare poate gratificat numai prin pierderea simțului temporalității.

Există mari pericole în căderea într-o atitudine indolentă de presupusă supunere a voinței noastre, o atitudine în care atât de mulți mistici și religioși cad adesea. Există o profundă diferență între viața

pseudo-dăruită şi autentica viaţă dăruită. Este destul de uşor a interpreta greşit expresia "Facă-se voia Ta". Iisus, prin propriul exemplu, a dat acestei fraze un înţeles pozitiv şi ferm. De atunci ea este mai bine înţeleasă ca semnificând "Facă-se voia Ta prin mine". O experienţă largă a revelat cât de mulţi sunt aceia ce au degenerat într-un fatalism degradant sub iluzia că ei ar fi co-operat cu voinţa Domnului; cât de mulţi sunt aceia ce nu au făcut, din propria stupiditate, neglijenţă, slăbiciune şi greşeală, nici un efort pentru a remedia consecinţele propriilor acte şi astfel au trebuit să suporte în întregime suferinţele implicate; cât de mulţi sunt aceia ce au eşuat în a prinde oportunitatea prezentată de aceste suferinţe pentru a recunoaşte că ele izvorăsc din propriile defecte sau greşeli şi pentru a se examina pe ei înşişi la timp pentru a-şi da seama de ele şi astfel evita repetarea aceloraşi greşeli. Importanţa de a te îngriji de această recomandare este imensă. De exemplu, mulţi aspiranţi au simţit că soarta i-a silit să lucreze la sarcini inutile în împrejurări neadecvate, însă când înţelegerea lor filosofică se maturizează, ei încep să vadă ceea ce a fost invizibil mai înainte—semnificaţia karmică interioară acestor sarcini, înţelesul educativ sau punitiv ultim al acestor împrejurări. Odată realizat acest lucru ei pot realmente, şi ar trebui pentru respectul propriu, începe munca pentru a se elibera de ele. De fiecare dată când striveşti cu răbdare ungând prostesc sau greşit, contribui la tăria ta interioară. De fiecare dată când te confrunţi cu curaj cu o nenorocire , cu o evaluare calmă şi impersonală a lecţiei sale, contribui la înţelepciunea ta interioară. Persoana care s-a abandonat astfel cu înţelepciune şi auto-critic, poate atunci să meargă mai departe cu un sentiment de securitate exterioară şi asigurare interioară, cu speranţă şi netemător, deoarece aceasta este acum conştientă de protecţia benignă a Supra-eului. Dacă te-ai străduit pentru a înţelege în mod inteligent lecţiile educative sau punitive pe care acestea ţi le oferă, ai putea atunci—şi numai atunci—birui relele vieţii, dacă simultan cu dezvăluirea lor, te întorci către interiorul tău şi realizezi persistent că divinitatea din tine îţi oferă refugiu şi armonie. Acest dublu proces este întotdeauna necesar şi eşecurile Ştiinţei Creştine sunt parţial consecinţa eşecurilor sale de a înţelege aceasta.

Prin această graţie pot fi uitate erorile trecutului astfel încât vindecarea prezentului poate fi acceptată. În bucuria acestei graţii, mizeria

vechilor greşeli poate fi alungată definitiv. Nu te întoarce în trecut—trăieşte numai în eternul Acum—în pacea sa, iubirea şi puterea sa.

Dacă ajungi la o aliniere la conştiinţa Supra-eului, eşti obligat să cedezi vechile poziţii de voinţă liberă şi alegere liberă—fiindcă tu nu mai exişti pentru a bucura doar ego-ul singur. Factorul regulator este acum însăşi Supra-eul.

Tendinţele tale înnăscute pot rămâne încă acolo pentru un timp—ele constituie karma ta—însă graţia le ţine sub control.

Oricine acţionează prin a deveni atât de pliabil încât să lase Supra-eul să-i deţină voinţa sa, trebuie în mod necesar să devină detaşat interior de consecinţele personale ale faptelor sale. Aceasta poate fi adevărat chiar dacă acele consecinţe ar fi plăcute sau neplăcute. O astfel de detaşare îl eliberează de puterea karmei, ce nu îl mai poate prinde în pânza sa, fiindcă "el" nu mai este acolo. Conştiinţa sa emoţională precedând o acţiune este întotdeauna iluminată şi caracterizată de liniştea sublimă, pe când cea a persoanei neluminate poate fi caracterizată de motivaţii ale dorinţei auto-centrate, ambiţie, teamă, speranţă, lăcomie, antipatie, şi chiar ură—toate fiind sub efectul karmei.

Pacea mentală poate veni numai prin plata pentru aceasta, şi o parte a acelui preţ este eliberarea persoanei de supra-dependenţă de exterior. Mintea trebuie să fie eliberată de grijă şi anxietate în loc de a se supune fără speranţe acestora. Acest lucru va invoca şi asista forţele protectoare. Toate gândurile amare faţă de ceilalţi indivizi trebuie alungate. Iubirea trebuie oferită chiar dacă ea este sau nu returnată, şi oferită egal şi celui puternic şi celui slab. O bogată compensaţie interioară îi aşteaptă pe aceia ce pot rezista pe această cale.

Karma își face apariția numai dacă impresia karmică este suficient de puternică pentru a rămâne. În cazul înțeleptului, fiindcă el tratează viața ca pe un vis, fiindcă el vede în ea o aparență, toate experiențele sale sunt doar la suprafață. Mintea sa din interiorul adânc rămâne neatinsă de acestea. De aceea el nu face nici o karma din ele, de aceea el este capabil când părăsește trupul la moarte să părăsească cercul nașterii și al morții definitiv.

Dacă acționezi cu atenție și totuși sta deoparte de rezultatele acțiunilor tale, dacă te poți descărca de responsabilitățile tale și îndeplini obligațiile fără a fi târât în excese de succes și în mizerie de eșecuri; dacă poți muta lumea, bucura de plăcerile ei și îndura durerile ei, și totuși rezista fără să tremuri la căutarea a ceea ce transcede lumea, atunci vei fi devenit ceea ce indienii numesc un "karma yogi" sau ceea ce grecii numesc un "om".

Cu înțelegerea corectă a suferințelor tale și corecțiile necesare în acțiune, caracter sau inteligență bine făcute, poți căuta și păstra acel echilibru mental care este pacea interioară. În însușirea acestor adevăruri te vei confrunta cu greutățile vieții cu fermitate și inevitabilitatea morții cu serenitate. Astfel poți învăța să te miști cu inima neînfricată în mijlocul necazurilor pământești și cu mintea netulburată printre bucurii pământești nu fiindcă ai căutat precum struțul să uiți pe una și să respingi pe cealaltă ci fiindcă ai căutat ca un înțelept să le înțelegi. Deoarece într-un text din Mongolia stă scris, "Acela ce poartă bucuria și durerea cu mintea egală are spiritualitate, deși poate părea la exterior om de lume".

Ar fi ușor să interpretezi eronat o astfel de serenitate fie drept îngâmfare fie drept optimism găunos. Nu poate fi prima fiindcă ea este prea conștientă atât de defectele posesorului cât și de mizeriile umanității. Nu poate fi cea de-a doua deoarece ea este născută de adevăr, nu de auto-decepția emoțională. Ea este o calitate ce apare după o lungă practică emoțională. Ea zâmbește numai datorită faptului că ea înțelege, nu fiindcă s-ar însori emoțional la razele norocului temporar.

Nimeni nu reușește să anuleze karma pentru că pur și simplu el neagă intelectual existența sa, așa cum fac adepții anumitor culte. Dacă , totuși, ei s-ar fi întâlnit cu karma lor, confruntat cu ea și folosit-o pentru auto-cultivare și auto-dezvoltare, și numai atunci ar fi recunoscut iluzoriul acesteia din perspectiva finală, atitudinea lor ar fi una corectă. Întradevăr, încercarea lor de a nega karma arată prematur o dispoziție de a se revolta contra înțelepciunii divine, o căutare egoistă și mioapă de comodități momentane cu prețul neglijării permanente a datoriei de a crește spiritual.

Fă tot ce poți pentru a repara lucrurile, dar tot ceea ce poți, și apoi lasă rezultatele destinului și Supra-eului. Nu poți face mai mult oricum. Îți poți modifica destinul, dar anumite evenimente sunt nemodificabile deoarece lumea nu este a ta ci a lui Dumnezeu. Ai putea să nu știi de prima oară ce evenimente sunt acestea, așa încât trebuie să acționezi inteligent și intuitiv, mai târziu vei afla și accepta. Orice se întâmplă, Supra-eul este încă acolo și te va duce prin și dincolo de necazurile tale. Orice se întâmplă bunurilor tale materiale, se întâmplă și trupului tău, nu ȚIE cel real. Partea cea mai grea este când ai pe alții depinzând de tine. Chiar și atunci trebuie să înveți cum să le recomanzi grijii atente a Supra-eului, și nu să încerci să porți toată povara numai pe umerii tăi. Dacă el poate avea grijă de tine, poate avea grijă și de ei.

BOU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

EDITURA ASCENDENT
OFERĂ REDUCERI DE 10%
PENTRU ORICE CARTE COMANDATA
LA ADRESA DE MAIL: office@edituraascendent.ro

www.edituraascendent.ro

Cărți publicate:

- *Comunicarea relațională pe înțelesul celor mici,* Kathleen Geerlandt și Jacques Salome
- *Traind cu cei apropiati „In fiecare zi ... viata",* Jaques Salomé
- *Traind cu ceilalti „In fiecare zi ... viata",* Jaques Salomé
- *Traind cu tine insuti „In fiecare zi ... viata",* Jaques Salomé
- *Corpul tau iti spune "Iubeste-te",* Lise Bourbeau
- *CELE 5 RANI care ne împiedica sa fim noi însine,* Lise Bourbeau
- *SI DUMNEZEU POARTA NEGRU UNEORI,* Cristiana Alexandra Levitchi
- *Fabule,* Esop
- *Jurnalul meu de bebelus*
- *Comunicarea nonverbala sau Adevarul de dincolo de cuvinte,* Clara Toma
- *Stiinta de a deveni bogat,* Wallace D Wattles
- *Aura umana Culori astrale si forma ale gandirii,* Swami Panchadasi
- *Asa cum gandeste omul,* James Allen
- *Arta si stiinta magnetismului personal,* Theron Q. Dumont
- *Secretul succesului,* Valter Atkinson
- *Vocea interioara un alt mod de a trai,* Radu Stanciulescu

B.C.U "M. EMINESCU" IAȘI

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI/CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

4372/07
3

PAUL BRUNTON

Ce este KARMA?

Paul Brunton (cunoscut prietenilor şi studenţilor ca P.B.) este larg recunoscut drept unul dintre cei mai receptivi cercetători ai înţelepciunii antice. Această mică lucrare ne prezintă, într-o formă condensată şi concentrată, ceea ce a aflat el despre karma într-o lungă şi bogat variată existenţă: din cercetarea personală, o neîncetată experimentare, şi intimă apropiere de oameni înţelepţi aparţinând diverselor tradiţii sacre ale lumii. Aceste nestemate concise sunt extrase dintr-un evantai larg al scrierilor sale, începând de la jumatatea anilor '40 şi până puţin înainte de moartea sa în 1981. Ele prezintă cu concizie esenţa, şi multe detalii, din învăţăturile despre karma aşa cum apar ele în tradiţiile înţelepciunii lumii.

Fiecare dintre noi posedă forţă interioară şi un anumit nivel de libertate, spun aceste învăţături. Consecinţa modului în care alegem să folosim — sau să nu folosim — această forţă se răsfrânge asupra existenţei noastre. Reverberaţiile devin din ce în ce mai complexe pe măsură ce viaţa merge înainte.

Învăţăturile despre karma nu sunt despre a te resemna insensibil la realităţi aşa cum par a fi ele. Acestea vorbesc despre trezirea în deplinătatea forţelor proprii pentru a vedea mai clar şi a te manifesta mai profund şi mai efectiv. Dacă pot stăpâni forţa ce creează şi alterează obişnuinţele, îmi spun acestea, mă poziţionez lângă forţa ce creează şi transformă lumea.

ISBN 978-973-87334-3-5

BCU "LUCIAN BLAGA" UNIVERSITY LIBRARY